

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ИЗТОЧНАТА АРМИЯ

Една телеграма отъ Виена съобщава, че въ италианскитѣ парламентарни кръгове циркулиратъ желаниа за използването Сараевата армия при Изонцо, въ случай, че офанзивата на централнитѣ държави надмине силитѣ на Кадорна. Бюлетинитѣ отъ италианския боен театръ ежедневно донасятъ свѣдѣния, че положението на тая фронтъ не само е опасно, но има изгледитѣ въ скоро време да стане критическо.

Явява се въпросътъ, дали циркулирующитѣ въ римскитѣ парламентарни кръгове желаниа за смѣтка на Сарая могатъ да иматъ значение за новосъздаденото военно положение.

Прѣди да се помъчимъ да дадемъ отговоръ на тая въпросъ, нека хвърлимъ погледъ назадъ въ миналото и видимъ, какъ се създаде източната армия, командувана днесъ отъ Сарая, какви цѣли си постави тя и до колко можа да постигне тия цѣли. Слѣдъ това по-леко ще бжде да се гадаятъ възможнитѣ перспективи за дѣйствитая на тая армия и възможноститѣ да бжде тя използвана срѣщу надвисналия надъ Италия мечъ.

Въ началото на октомври 1915 г., започна походътъ срѣщу Сърбия. Съ това съглашението бѣше поставено прѣдъ дилемата да напусне безплодната дарданелска акция и да се притече на помощъ на своята загиваща балканска съюзница. Нерѣшително и бавно, както всѣкога, то избра срѣдния пътъ. Отдѣли частъ отъ войскитѣ отъ Галиполския фронтъ, изпрати ги въ Солунъ, като изходенъ пунктъ за дѣйствие по ония линии, по които дѣйствуваха българитѣ и отстъпаха сърбитѣ. Още въ първитѣ дни на октомври въ Солунъ бѣха стоварени 3 англофренски дивизии. Тая армия, която бѣ повѣрена на Сарая и по-късно се нарече „източна армия.“ не можа да постигне задачата си още въ само то начало. Отъ една страна много бавно пристигаха подкрѣпления за нея, а отъ друга вихрениятъ нашъ маршъ, който ще остане примѣръ за очудване въ историята, лишиха тая армия отъ възможността да

изпълни своята цѣль. Сърбия бѣше унищожена, остатѣцитѣ на армията ѝ се спасиха съ бѣгство прѣзъ Албания, а въ края на ноември, слѣдъ побѣдоносното сражение при Гевгели и Дойранъ, българската военна сила зае сѣвернитѣ граници на Гръцкото кралство и почна усилено да се укрѣпва на тѣхъ. Съ това „източната армия“ бѣше принудена да се държи дефанзивно и да чака нови условия и възможности, при които да вземе другъ курсъ на дѣйствие.

По това време съглашението се отказа отъ Дарданелитѣ и прѣнесе въ края на 1915 и въ началото на 1916 г. войскитѣ си въ Солунъ. Пристигането на тия войски въ Солунъ не бѣше достатъчно, за да принуди Сарая да прѣдприеме изоставената операция, защото благоприятния моментъ бѣше изпуснатъ. Къмъ това време отъ сръбската армия не бѣше останало нищо, а българитѣ бѣха вече успѣли да засѣднатъ на своитѣ позиции и да наредятъ своя тилъ.

Източната армия, която възлизахе на 150 хиляди души, се зае да строи укрѣпителни линии около Солунъ съ двойка цѣль. Първо, да чака благоприятенъ моментъ, подготвянъ на сѣверъ отъ съглашенската дипломация, за да смачка коравата българска армия съ ударитѣ отъ двѣ страни, и второ, да запази своето евентуално влияние върху политиката на балканитѣ и морскитѣ операции въ Срѣдиземното море.

Снемането и организирането на тая съглашенска армия върху неутрална територия, — нѣщо недопустимо по международното право, бѣше срѣщнато отъ лицемѣрния протестъ на грѣцкото правителство, глава на което бѣше Венизелосъ. Последнитѣ поведе борба съ краля. Перипетитѣ на тая борба сж на всички извѣстни.

Побѣдоноснитѣ български войски, къмъ които по-късно се присѣдиниха и германски части, проникнати отъ уважение къмъ грѣцкия неутралитетъ, нито прѣсѣдваха отстъпающитѣ съглашенски войски въ началото, нито пъкъ отидоха да попрѣчатъ на тѣхното укрѣпване задъ завѣсата на грѣцкитѣ части. Това е моментъ въ войната, който може да аргументира нашето отношение къмъ меж-

дународното право, ако нѣкога стане нужда за това.

Въ този боенъ антрактъ бѣше установена неутрална зона отъ 4 км. ширина, по която се оттеглиха III и V грѣцки корпуси. По цѣлитѣ и размѣритѣ на така създадената източна армия, слѣдъ това се почнаха спорове между англичани и французи. Кичинеръ, който повече мислѣше за чисто английски завоевания, настояваше да се даде прѣвимущество на експедицията въ Мала Азия прѣдъ тая на Солунъ. Французитѣ считаха, че долината и устието на Вардара сж единъ отъ ключоветѣ на балканитѣ и фланкирующъ пунктъ на пътя Берлинъ — Багдадъ и настояваха да се увеличи значението на източната армия. Французитѣ имаха по-необузdana фантазия, мечтаха съ помощта на Ромжния и Гърция да хванатъ въ клѣщи България, да прѣрѣжатъ пътя на Германцитѣ за Цариградъ и да взематъ Елзасъ и Лотарингия прѣзъ Виена. Тия тѣхни мечти бѣха основани не малко и на бждащитѣ дѣйствия на руския ваякъ, който трѣбваше по югозападна и южна посока да улесни дѣйствитая на Сарая.

Извѣстно е, всичко това си останаха мечти и то твърдѣ горчиви мечти.

До като цѣфтѣха тия мечти, на Солунското прѣдприятие се гледаше въ Франция като на нѣщо съществено. Слѣдъ като изсъхнаха — на него почна да се гледа, като на фронтъ по-второстепененъ, но мислѣ за неговото изоставяне въ сериознитѣ държавнически глави не се появяваше. И то напълно основателно. Вънъ отъ изтъкнатото до сега значение на Солунъ, съглашението безъ него нѣмаше да има примажка за Ромжнитѣ до тѣхната намѣса, за сърбитѣ да продължаватъ своитѣ последни усилия, за Гърцитѣ, като угроза срѣщу тѣхнитѣ възможни дѣйствия противъ съглашението. Освѣтъ това Солунъ стана поляра на италианското участие въ източната армия, дѣйствитая на която слѣдъ малкитѣ успѣхи на тая армия къмъ Битоля, обезпечиха свързката на Солунъ съ Валона, свързка, която стана особено важна слѣдъ усилената подводна война.

Слѣдъ това стана заемането на Рупелското дефицѣ, съ което се зат-

вори Струмската долина. Съ тази неочаквана операция, източната армия бѣше отхвърлена отъ другата страна на Струма и нашиятъ фронтъ стана въ своя центъръ още по-силенъ. Слѣдъ това се извърши скѣпяването на фронта отъ изтокъ, слѣдъ като грѣцкитѣ войски между Струма и Места се изпратиха въ Германия.

Единственъ успѣхъ, който може Сарая да впише само свой несъмненъ активъ, е насилието, което се извърши до край надъ Гърция, въ резултатъ на което и тая послѣдната стана съюзница на Съглашението

Така стои въпроса съ източната армия.

Съставена отъ английски, французи, италиански, сръбски и руски войски, въ количество до половинна милионъ, тя до сега сръщаше упоритата съпротива на българскитѣ войски, подкрѣпени отъ германски части и пасеше военни и политически интереси, различно разбирали въ разни време и различно рѣшавани.

До сега дѣйността ѝ, спъвана отъ разногласия и късогледство, съ единъ единственъ „воененъ резултатъ“ — Битоля и то изложена днесъ на нашитѣ орѣдия, стои тя прѣдъ настъ, такава каквато я познаваме. За българския войникъ, застаналъ на своитѣ силни позиции, тя по-малко отъ когато и да е, може да вдѣхва страхъ. Не е изключена обаче възможността, што съглашението утрѣ да я засили и да възмечтае наново да отиде къмъ завѣтната си първоначална тѣль — София. Въ всѣки случай нейното съществуване съ огледъ на нейното минало — не е изгубило значение, и същевременно телеграмата, която процитирахме въ началото на статията, говори за желаниа, които нѣма и не могатъ да бждатъ сбжднати.

„Източната армия“, въротно, ще дочака своя съдбоносенъ часъ, ако днешнитѣ събития въ Италия не бждатъ достатъчни да възбудятъ нерзумнитѣ до сега съглашенски държавници и стратези.

M.

ОСВЕЩАВАНЕ НА ХРАМА-ПАМЕТНИКЪ.

Въ неделя, 28 октомврий, стана тържественото осветяване на Храма-паметникъ въ с. Лезуново.

Есенното слънце бѣше огрѣло новата сграда на храма, кацналъ, съкашъ, надъ селото и напълваше душата на приходилитѣ отъ околнитѣ села богомолци и войници отъ фронта съ благовоѣна, тържествена радостъ.

Въ нещастно минало храмътъ на селото е билъ съвършено разрушенъ отъ нашитѣ врагове и сега е наново надигнатъ, като храмъ Божий „Св. Георги“ и като паметникъ на падналитѣ герои отъ 2. армия прѣзъ 1915—1917 г. На вратитѣ му само е останала иконата на Георги Побѣдоносца, рисувана въ 1873 г., за която съществува легенда, какво въ димитъ на тежкото иго е идвалъ неприятелски конникъ, който, сълазъ като не е можалъ да отвори вратитѣ на храма, е стрѣлялъ въ иконата, но куршума се е повърналъ, ударилъ го е по челото и повалилъ.

Храмътъ — паметникъ е възобновенъ по инициативата на командующия 2. армия Генералъ Тодоровъ, при съдѣйствието на архитекта Майоръ Шоляевъ, военнитѣ художници Иончевъ и Лазаровъ, иконописцитѣ — войници Г. Алексовъ, А. Велевъ и декораторътъ Мечкувски.

Вдѣръшността на храма носи отпечатъкъ на изисканъ вкусъ. Иконостасътъ и живописцията по свода и стѣнитѣ е въ по-голтѣмата си частъ копие отъ именити художници и иконописци. Но особено украшение за храма сж пловитѣ, върху които сж написани имената на падналитѣ герои прѣзъ тая война за всѣка дивизиѣ и полкъ по отдѣлно. Тука сж светцитѣ на 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10 и 11 дивизии, а сж и на конната дивизиѣ. Не може човѣкъ да гледа безъ умиление на тия недосегаеми алатни имена. Тукъ неволно споминашъ стихътъ:

ОТМЪСТИЛА

(Разказъ отъ Мопсаян).

Вдовицата на Паоло Саверини живѣше самичка съ една си въ малка, бѣдна къщица въ градецъ Бонифицио, разположенъ на хълма, който като нощ се връзва въ морето. Между градецъ и низинитѣ брѣгове на Сардиния се образува проливъ, въ който стърчатъ нѣса скали.

Една отъ скалитѣ, които съставляватъ хълма подъ града, е разсѣчена и тамъ се образува нѣщо, като коридоръ. Тука, до самитѣ къщи, подходатъ малкитѣ лодки на италианскитѣ и сардинскитѣ рибари, слѣдъ като се повъртатъ около запушилнитѣ правия пѣкъ скали. Тука сжко всѣки двѣ недѣли се спира стариятъ параходъ отъ Ячано.

Вѣтърътъ непрѣстанно лоптѣ морето и незабѣлзано дига пѣсяна на изровенитѣ по двѣтъ страни

Не! въ брани досѣхи не се умира! Въ борба за правда, въ борба за братъ не се загива! Душата бурна покой намира Тамъ, дѣто свършва лъковни свѣтъ! Кръвта, що лѣй се, не ще засъхне. Не ще заглѣдне поменъ по васъ. Кръвта въ рубини ще се прѣвърне, Съзатъ чисти — въ блѣстящъ елмазъ.

Отъ цѣлия храмъ лѣха чистота и свѣжестъ.

Паметникъ-храма бѣше осветенъ отъ струмишкия митрополитъ Негово Високопрѣосвещенство Герасимъ въ съслужение на 10 свещеника, въ присѣствието на Командующия 2. армия и шаба му. Между другитѣ тукъ личеше присѣствието на нѣкои германски офицери, начело съ старшия началникъ на германскитѣ офицери при шаба Подполковникъ Вагнеръ.

Главнокомандующия на армията не присѣстваува на празднеството. Той е изказалъ съжалението си, че не може да присѣстваува, тъй като въ тоя день е билъ заетъ съ неотложна работа.

Около храма бѣха построени прѣдставители отъ полковецъ — подофицери и войници, подъ командата на офицери. Множество селяни и граждани отъ близка и далечна околностъ бѣха обсадили новия храмъ. Лицата на досидлитѣ бѣха озарени отъ избликъ на възторжени чувства.

Тѣ гледаха на новия храмъ, като на скѣлъ за душата на всѣки българинъ паметникъ, а въ лицето на Командующия, офицеритѣ и войницитѣ, като на свои живи герои и покровители.

Слѣдъ отпуската на черквата Митрополитъ Герасимъ се обърна къмъ населението съ прочувствено и блѣстяще слово. Той спомни, че по-мадрото повеление на Негово Величество Царя се обяви война за нашето национално обединение, че благодарение възхновеня планъ на Главнокомандующия, храбрата 2 армия, подъ водителството на своя храбръ Генералъ, панесе съкрушителни удари на голѣма частъ отъ неприятеля и освободи Македония отъ тежкото иго. Спрѣ се върху

падналитѣ герои, славата на която още се носи отъ уста на уста, отъ щѣ се носи отъ уста на уста, отъ щѣ правн молитвитѣ си къмъ Всевышнѣмъ за да дарува вѣченъ покой на ния да дарува вѣченъ покой на починалитѣ — сила, мъжество и по-стойнство на живитѣ. Въ своето заключение И. Високопрѣосвещенство призова Бога да дава на Н. Царя мъдростъта на Соломона, В. Царя мъдростъта на Соломона, а на българскитѣ военачалници срѣчността на Давида, а на българскитѣ войникѣ силата на Самсона.

Слѣдъ това Командующия армията каза причувствена рѣчь къмъ войницитѣ. Той имъ указа значението на възобновения храмъ, — като нова светиня, въ която ще витаятъ духоветѣ на безсмъртнитѣ наши герои, покани ги, като си отидатъ въ частитѣ да занесатъ на своитѣ другари впечатленията си отъ скромното, но съ такова голѣмо значение празднество. Напомни на тѣхъ и на натрупалото се множество селяни, че паметята на догналитѣ не трѣбна да заглѣхне, че дълъгъ е на всѣки да помни за тѣхъ и за дѣлото, за което тѣ сж се жертвовали.

Слѣдъ това имаше прѣгледъ на войскитѣ.

Приятна изненада за всички бѣше свадбата, която веднага слѣдъ осветяването стана въ новия храмъ. Вънчанъ бѣше единъ подофицеръ отъ армията за една македонска дѣвојка.

Паметъта на падналитѣ се свърза съ единъ отъ най-тържественитѣ обряди въ живота.

Тѣ, загиналитѣ, нали дѣдоха най-скѣпото си за този новъ животъ? М.

ТВОРЕНИЯ ОТЪ ФРОНТА. БАЩИНЪ ЗАВѢТЪ.

Лежи-раненъ слѣдъ страшенъ бой, Лежи на смъртния си одъръ — И шепне умирающъ той На своя синъ: „бди ти бодръ! Настъжи, сине, вечъ часътъ. При Бога нашъ да се изправа, Прѣдъ неговия страшенъ сждъ За нашто дѣло да разправа. Умирамъ съ болка на сърдце, Но съ радостъ гледамъ свободата

подвижно гледаше на него; тѣ протегна своята набръчкана суха ржка и даде клѣтва да отмъсти за него. Тя не пожела никога да остане при нея, затоори се въ къщи самичка, звездно съ трупутъ. Кучето стоеше въ краката на своя стопанинъ, съ протегната глава и свита между краката опашка, продължително виеше. То стоеше, безъ да мръдне отъ мѣстото си, подобно на майката, която сега се бѣше навела надъ трупа на сина, плачеше съ едри, нѣми слъзи, впила погледъ въ него.

Младото момче, облѣчено въ сухенена куртка, раздрана на гърдитѣ, лежеше на грѣбъ, съкашъ заспало. Навсѣкъдъ по негѣ личѣха слѣди отъ кръвъ: на ризата му, разкъсана при даване първата помощъ, на жилетката, на панталонитѣ, лицето, рѣцѣтъ. Зелечена кръвъ се виждаше по брадата и коситѣ му. Майката, обърната къмъ него, дочна съ високо гласъ да говори.

Какъ грѣе всѣко ти лице, Какъ всѣкому трепти въ душата. Не мѣчатъ се въ задявенъ плачъ Сираци клѣти на вдовица, Очакваща до кжсенъ здрачъ Млѣка погивалъ въвъ тъмнина. Жени не охкати, и въвъ срамъ Дѣвизи погледъ не навеждатъ. Не гасне вечъ свещени пламъ. На търсяща животъ надежда. Катъ зеницата си пази Отъ мене, синко, тѣзъ завѣти: По чуждо право не гази! Бори се за туй салъ, що свѣти! Ужасно ранитѣ болятъ Надъ тѣхъ е кръстъ свещенъ

забоденъ, Раненъ съмъ въ млжката си грѣдъ, Въвъ боя лютъ, за края роденъ. Ти чувашъ ли да пѣе хоръ? Това е химитъ на герои, Безименни въ безброенъ сборъ. Отгласитъ дивнитѣ усони! Ела при менъ! Кога ме въ грѣбъ Оставятъ, сине, да изстина, Недѣя да плачешъ като робъ. Живота мой достоенъ мина — Еднѣжъ се борихъ азъ съсъ честь Еднѣжъ завѣтъ на тебъ оставихъ, Въ послѣденъ частъ, катъ благу вѣстъ, Завѣтъ ти бащински дарявамъ: Гдѣ видишъ мракъ, тамъ пламенъ дай! Кждѣто никне, тамъ поливай! Та родний катъ да стане рай — Ако е нужно, самъ умирай!”

Радо И.

Проф. П. Илюментъ, Хигиенистъ — Съвѣтникъ 2-ра Армия.

Борбата съ военнитѣ епидемии.

Слѣдъ двѣгодишна задружна работа съ българскитѣ лѣкари неми ми бждатъ позволени слѣднитѣ думи:

На българинѣ добръ е известно отъ миналата война значението на военнитѣ епидемии, — които, между българинѣ прѣдимно дизентерия и холера, а между сърбитѣ и турцитѣ освѣтъ тѣхъ още и перничъ тифъ, взеха голѣми жертви. Почти въ всички по-ранни войни до войната прѣзъ 1870/71, което слото на заболѣлитѣ отъ заразни болести е надминавало числото на раненитѣ, а числото на умрѣлитѣ

Гласътъ ѝ накара кучето да млькне. — Да, да, ще отмъста за тебъ мило ми дѣте, мое момче, мой бѣденъ Антуанъ. Спи, спи, нѣма да останешъ неомъстенъ, — чувашъ ли? Това обѣщание ти прави твоята майка! А ти знаешъ, че тѣ всѣкога отстоява-на думата си!

И тѣ бавно се навеле надъ него и залѣви своитѣ студени устни въ неговитѣ мъртави уста. Тогава Пальо наново почна да вие. Той издаваше все една и сжща дълга и жална нота, сърдцераздирателна и мъчителна.

Двамата, жената и кучето, останаха туку до самата сутрина. На другия день Антуанъ Саверини бѣше погребанъ и паметята му скоро заглѣгна въ Бонифицио.

Слѣдъ смъртъта си той не остави ни братъ, ни други нѣкой близки свой роднина. Нѣмаше ни единъ млжъ, който да вземе върху си ролята на отмъстителъ. И само една

болести онова на убийство... ще припомним само няколко имена през последното отношение на загубити оръжия и болести (главно за) е било както следва:

Оръжия към болести

29 за руситѣ	1	4
56 за французи	1	3,9
за англичани	1	3,7
за пруситѣ	1	1,4
за австрийци	1	1,1
71 за германци	1	0,5
78 за руситѣ	1	2,7

Най-важните за нас военни епидемии сж холерата, коремниятъ дизентерията, вариолата и тифътъ.

Кримската война отъ петниста сж измърли 16,000 англичани, 10 французи и 80,000 руси. Въ индската война отъ 70,000 плънни австрийци въ Сърбия половината умрели отъ петниста тифъ. Въ америкската война за обединение отъ 27 войници заболѣли отъ коремния тифъ 75,320, отъ които умрѣли 21,005. Даже въ войната презъ 1870/71 г. едномиллионната германска войска отъ коремния тифъ заболѣли 74,000 войници, отъ които 6,965 умрѣли, а отъ дизентерията 30,000 сж мъртви случаи. При това тая война бѣ първата голѣма война, въ която войната отъ болести е била по-важна отъ оная съ оръжие.

Също като се откриха причините на тия военни епидемии и на тѣхното разпространение намѣриха се скоро и сѣдства за предпазване и борба съ тѣхното енергично прилагане въ следната война изтика на заден планъ загубити отъ болести между войнитѣ народи и спаси, сигурно, повече отъ милионъ хора. Австрийски императоръ Карлъ оцѣнява тая болестъ въ единъ благодарственъ указъ къмъ австрийскитѣ лѣкари, гдето се казва: „Великолѣпнитѣ успѣхи на борбата съ епидемията презъ войната спести тежки жертви на многитѣ войски и народи, запази боепригодността на моята армия и допринесе сжществено за успѣха на нашето оръжие. Чрезъ задружна работа, алагане на цѣлата си енергия и най-голѣмо пожертвуване, лѣкари и санитарни дружини, имаша побѣда надъ упоритъ врагъ. Много отъ тѣхъ загинули отъ заразни болести като добри другари на ония храбри войски лѣкари, които загинаха отъ войнишка смъртъ на бойното поле въ изпълнението на своя дългъ. Азъ цѣнувамъ моята неограничена прилежителностъ на цѣлото лѣкарско сѣние, прѣди всичко на военнитѣ лѣкари и оздравителнитѣ комисии, които за борба съ епидемията

съ прѣвидливостъ създадоха мощна организация, която обхваща цѣлата армия.“

Също и българската войска, благодарение на енергичното и своевременно прилагане още отъ самото начало на войната на всички прѣдпазителни мѣрки противъ заразитѣ болести, се запази до сега отъ по-значителни епидемии, които се срѣщаха обикновено въ по-раннитѣ войни. Българскитѣ лѣкари извършиха съ това мѣлчливо една работа, плодотвѣрна на която доприносиха не малко за запазване бойната сила на българската армия. Неколко примѣра: Главната задача бѣше да се взематъ още въ началото на войната мѣрки противъ прѣнасянето въ българската войска на петнистия и възвратния тифъ, които бѣха тогава твърдѣ много разпространени въ Сърбия и Македония. Осче въ първитѣ носмврйски дни презъ 1916 година се констатира вече въ Куманово първитѣ случаи отъ прѣнасяне петнистия и възвратния тифъ между българскитѣ войници. Тогава започна въ цѣлата армия съ пълна енергия борбата противъ прѣносителитѣ на петнистия и възвратния тифъ — вѣжката; всички скрити гнѣзда на тия болести бѣха открити и обезвредени — една не лека работа за лѣкарнитѣ наредъ съ останалата тежка служба по лѣкуването и отгледването на многото ранени и други болни. За щастие, успѣ се да се прѣдотарати почти напълно прѣнасянето въ армията на заразни болести, съ исклучение на случайни единични заразявания. При тая успѣшна работа заболѣха повече отъ дузина български лѣкари отъ петниста тифъ и умрѣха 9. Също умрѣха нѣколко души и отъ низкия санитаренъ персоналъ въ службата си при отгледването на заразно болнитѣ войници. Тѣ всички умрѣха героически за родината. Тѣхната паметъ ще се споменува винаги съ почетъ.

Но и другитѣ заразни болести, освѣн холерата, тифусътъ и вариолата, не сж допустнаха въ армията. Благодарение на строго приложениетѣ прѣдпазителни мѣрки (вакцинация, водоснабдяване съ чиста вода за пиение чрезъ безукорно изграждане на помпи и чешми въ цѣлата армия) гия епидемии не се появиха нигдѣ въ по-значителни размѣри. А тамъ; гдето тѣ почваха да се показватъ, се задущаваха чрезъ подходни мѣрки още въ зародишната имъ. У насъ, въ 2. отдѣлна армия специално, холерата не се показа никакъ, а тифусътъ само въ незначително число случаи и то въ лека форма.

Също и дизентерията въ сравнение съ по-рано е значително намалена. Всѣки войникъ знае днесъ на прѣсти главнитѣ здравословни правила презъ врѣме на война, а именно, че трѣбва да се пазятъ вѣжките и да пие само чиста вода. Дано той не ги забрави и по-късно въ живота си следъ войната и да ги разпространява по-нататъкъ! Защото и следъ войната родината трѣбва да се пазятъ отъ опустошенията на болеститѣ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Двѣгодишна на Криволакнитѣ боеве.

Следъ неуспѣха на французитѣ да нахлуятъ въ Струмишката долина, презъ м. октомврий 1915 год. — благодарение героиската съпротива на граничаритѣ, на 14 пѣх. македонски полкъ и частъ отъ II Дивизия — една отъ най-силнитѣ и съ вѣроятно най-важни послѣдници при успѣхъ, бѣше операцията при Криволакѣ. Французката цѣль бѣше да се завладѣе Щипъ, да го превърнатъ на твърдина и отъ тамъ да надникнатъ къмъ Кочанското поле, едновременно съ още по-голѣми сили, да заплашатъ лѣвото българско крило, което се спускаше отъ дѣтѣ страни по течението на Вардара. Упоритото държане на сѣрбитѣ при Велесъ се насърчаваше прѣди всичко отъ стигналитѣ до Градско французи; но за общия успѣхъ противникътъ разчиташе на оная французка колона, която се бѣше докопала до криволакскитѣ чуки. Такъво бѣше положението въ първитѣ десетъ дни презъ м. октомврий 1915 г. Нашето главно командване, оцѣнявайки опасността при Криволакѣ, веднага изпрати кавалерийски и пѣхотни части, които като включатъ Серка планина, да обхвалятъ въ своето охранение цѣлия лѣвъ брѣгъ на Вардара, отъ аливането на Бръгалница до с. Чифликъ Вардъръ. Съ тѣзи охраняющи наши части французитѣ сж имали първото си стълкновение и презъ тия начални дни на октомврий противникътъ здраво се бѣше настанилъ при Криволакѣ. Но слзвата на Криволакѣ съ тежкитѣ боеве, които почнаха на 17. октомврий до 25. сжция мѣсець и въ които боеве голѣмъ дѣлъ имаше 54 пѣх. полкъ отъ VII Рилска дивизия.

Нашята полкъ на „чичовци“ изъ Дупнишко, Самоковско, Кюстендилско и Горяни отъ Разлога и Горно

Джумайско, на 17., 21. и 23. октомврий напада на французитѣ съ таково ожесточение, каквото никой не очакваше. Първото рѣшително французко стълкновение съ българската войска бѣше и първи страшень урбкъ за българитѣ. Безогледна силѣсть, настойчивостъ и самопожертвуване прояви тамъ българскитѣ войникѣ и съ тогд не само осуети сж ходната французка операция, но не допусна французитѣ нито крачка отъ първоначалната имъ позиция на Криволакската „коронка.“ Градътъ Щипъ, този живъ центъръ на българщината отъ незапѣненни дни, остана незасѣгнатъ отъ французко разорение. Прочее, своята сжстлива сждба щипяни дължатъ на проляната кръвь при Криволакѣ.

Неизличими спомени се пазятъ въ душата за Криволакскитѣ боеве; запечатани сж тия спомени съ много кръвь на сжкни другари, които покъ сж подъ знамето на полка или пъкъ почиватъ въ Щипскитѣ гробища... Какво напѣрение бѣше, каква шеметна крѣвава сцена! Спомняме си. Подполковникъ Тошковъ въ тѣмни зори поведе първа дружина. Въ 5 часа сутринта, на 17. октомврий, сжкашъ призраци, съ страшно мѣлчане се нахвърляха къмъ французката сила позиция. Укрѣпениятъ неприятель побрѣшна дружината съ унивожденъ картучень, пѣхотень и артилерийски огънь. На десѣтъ крачки отъ неприятелската телена крѣва стигнахъ нашитѣ храбритѣ презъ градъ куршуми, подъ бѣсенъ вой на фузѣи и шрапнели, които въ پہето крѣваво утро, прѣвърща сѣвка сжяна въ крѣвава локава и всѣки каджъкъ въ надгробень знакъ... Приковани нѣ въ разгърсната земя — не можеше да се знае: кое сърдце турти и кое е сразено! Надъ залѣгналитѣ живи и мъртви вериги хвърчеше ужаса въ дива, подлулей-викове или въ страшно мѣлчанье, което се нарушаваше пакъ отъ нови стѣнания на тежко ранени, на които сж присѣхъ отарѣщата картечица.

Тогава неприятелската артилерия оттагъкъ Вардара, съ нова яростъ тършуваше по върховетъ и долинитѣ — диреше нашитѣ храбритѣ.

„Капитанъ Райковъ, раненъ ме... вѣщавамъ ти Чуката“ — носи се пискилъвъ гласъ. Тежко ранениятъ подполковникъ Тошковъ, оолѣвъ въ крѣва, прѣдаваше командването и една тънка, суха физиономия, съ черни огнени очи се възправи. Командиритѣ на първа рота поемаше командването на дружината.

И капитанъ Райковъ стоя два или три дни. Следъ една нощъ

мъка му, не напушаше мисльта за отмъщение.

Отъзвъ пролива, отъ сутринъ до вечеръ, тя гледаше бѣла точка на морския брѣгъ. Това бѣше малко сардинско сѣлце, Лонгосардо, където се криятъ корсицанскитѣ разбойници отъ прѣслѣждане. Цѣлото почти население на това сѣлце се състоише отъ тѣхъ. То бѣше разположено срѣщу брѣга на тѣхната родина и тамъ тѣ очакваха удобенъ моментъ да се завърнатъ обратно на своитѣ гори. Майката знаеше, че тамъ именно се е скрилъ и Николай Равалоти.

Сѣднала до прозорѣца, самотна, въ по-дѣли дни гледаше къмъ морето и мисльше за отмъщение. Но пакъ да осжществя това свое остро желание, тя, безпощадната, слабавѣщия тѣ близка вече до смъртта? Но при все това, тя нали обща, не могла се зачлѣна надъ трупа? Тя не можеше, нито да забрави дѣлото,

което ѝ прѣдстоеше, нито да го отлага. Но какво да прави? Тя загуби всѣкаквъ сънь и покой, не знаеше почивка и само мисльше върху тоя единственъ въпросъ.

Кучето дрѣмѣше въ краката ѝ, отъ врѣме на врѣме дигаше глава и почваше да вие. Отъ какъ стопанина му изчезна, то често виеше тѣй, като че ли го търси, — като че ли въ неговата безутѣшна кучешка душа бѣше се запазило по него възпоманение, което сж нищо не можеше да бѣже изгладено.

Една нощъ, когато Палло почна пакъ да вие, старата жена, изведенъкъ, я овладѣ мисль, свойственна на отъстътителнитѣ и жестоки диваци. Тя не заспа отъ нея до сутринта. И като стана, при изгрѣва на слънцето, тя отиде въ черква и тукъ, легнала на каменния подъ, тя молѣше Бога да ѝ помогне, да я подкрѣпи, да даде на жалкото ѝ отослѣвало тѣло сила, нужна за то

ва отмъщение.

Следъ това тя се върна въ кѣщи. На двора стоеше старо, сж едно дѣно буре, въ което тя събираше вода отъ дъжда. Тя взема бурето, изля водата му, закрѣли го здраво до земята съ колове и камъне. Така тя направи на кучето подслонъ. Взе следъ това Палъ, приврѣза го до тая дупка и си отиде въ кѣщи. Тукъ тя неуморимо ходѣше по своята стая, напредъ—назадъ, безъ да откъсва погледъ отъ сардински брѣгъ. Тамъ живѣеше той, убиецътъ на сина ѝ.

Кучето виеше цѣлъ день и цѣла нощъ. На сутринта тя му носѣше въ паница вода и повече нищо — ни чорба, ни хлѣбъ.

Мина още единъ день. Измѣненъ отъ гладъ Палло заспа. На другия день очитъ му блѣшка, космитѣ му бѣха настържнати и той отчаено се дърпаше да се освободи отъ вѣжжето, съ което бѣше завързанъ.

Старата и тоя пакъ го остави безъ ядене. Кучето бѣше пошло до изстѣпление и лаеше съ прѣсищналъ гласъ. Мина още една нощъ.

Тогава, при първитѣ лѣщи да деня, Саверини отиде при сѣсда си да изпрочи нѣколко стари бутуши. Тя намѣри въ кѣщи стари дрѣхи, останали отъ покойния ѝ мѣжъ, натѣпка ги съ слама, за да се получи нѣщо като човѣшка фигура, заби въ земята прѣдъ дупката на Палъ, сопа и приврѣза на нея изправено сламеното чучело. Следъ това взе стари парцали и съ тѣхъ направи нѣщо като глава.

Кучето сж очудвано гледаше на всичката тая работа и млчеше, макаръ че го измѣчваше гладътъ.

Поидръ това старата Саверини купи отъ саламджитѣ едно дълго парче отъ черенъ крѣвавъ саламъ, върна се въ кѣщи, накладе огънь на двора, близо до кучето, и взе да пече салама. Обезумѣлъ Палло

рушка, която се сви съ още по-голямо ожесточение, войниците чува за сегашн пжтъ гласа на новия дружиненъ командиръ:

— Стоянь Атанасовъ, фелдфебелъ . . . Дръжъ здраво . . . Подпоручикъ ще бждешь. България ще ти се отплати . . . Поручикъ Христеяв ме замѣства . . . Дръжете здраво . . .

И тоя гласъ заглъкна.
— „Юнаци, удрайтѣ! не бойте се и здраво бийте“ — носеше се день и ноцъ гласътъ на фелдфебеля.

Завѣщанието на подполковникъ Шишковъ — „Криволашката чука“, минава отъ началникъ на началникъ и стига до послѣдния редникъ. Всички я поязтъ съ своята кръва; десетки войници, свити въ малки трапчинии, слушатъ, свѣкашъ, страданията на тая кървава земя, а други сж навѣски заминали и . . . отъ смъртята заклетни вѣчно да живѣятъ на Криволашката чука . . .

Но Криволакъ трѣбва да падне. Корагъ артилерия, идвагъ нови полкове. Трѣбва да се свърши бързо. . . Прѣко Вардара, къдѣто Черна се алива въ него, треперягъ планинитъ, адига се пушекъ и димъ, пици локомотивъ и прѣзъ замжленитъ полета се движатъ неприятелски колони. И плава отново Криволакъ, защото още французитъ не сж сразени, защото тѣ все още напиратъ къмъ Брѣгалница.

А Криволакъ трѣбва да се очисти отъ врага, той трѣбва да падне, — защото туй бѣше свето упование и на онѣзи, които се биеха при Градско и славното Чичево!

Борбата кипваше съ нова сила. 17. октомарий пакъ се повтара въ двѣ нови кървави дати: 21. и 23. октомарий. Тогава майоритъ Стаиевъ и Минчевъ, съ II и III дружини, извършиха нови пристжлпи, съвмѣстно съ македонскитъ имъ другари. Пакъ кърви и нови жертви въ името на България, въ името на кървава Македония . . .

Много ни струваха тѣзи боеве . . . И когато полкътъ се завърна въ Щипъ за отдыхъ, смѣнени отъ Искърци, гробището на нашенци бѣше грамадно ирачно селище. И когато спокходихме нашитъ скжипи покойници, цѣлния градъ Щипъ дойде съ насъ.

Командирътъ на полка каза трогателна рѣчь за своитъ герои, загинали славно на Криволакъ, а щипяни отвърнаха:

— „За Щипъ умрѣха. Тѣ сж наши светци . . . и гробищата имъ ще бждатъ наша свещенъ грижа. Вѣчна имъ паметъ“ . . .

Истина е, че щипяни не забравиха своитъ спасители. И прѣди три

мѣсеци, когато известиятъ вече унасъ Вендель отрече българщината на Македонцитъ — щипяни пратиа 5,000 лева за нашитъ войнички сирашки сѣмества. Хвала им!

Двѣ години отъ Криволашкитъ боеве. Мечтата при Криволакъ е вече достигната. Македония е на българския войникъ, та трѣбва да остане и на обединения народъ.

И всѣкога, когато нѣкой отъ насъ минава съ трена изъ Вардарскитъ прѣломи, когато наближи Криволакъ — всѣки си спомня за страшнитъ бури на голитъ чуки и червениятъ силеи. Всѣки спомня себе си въ прѣживения кървавъ залисъ съ чувства на гордостъ и тжга. На плкта за свойто родно селище — войнитъ носи безмълвни привѣти на осиротѣли сѣмества отъ загиналитъ при Криволакъ безсмъртници. Поклонъ прѣдъ тѣхната паметъ, поклонъ прѣдъ всички живи хробрещи, прѣснати отъ Струма до Вардаръ. . . . !

Соткръ Яневъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Французскитъ напѣтъ при Ена замръ, а англо-френскитъ усилія въ Фландрия се завършиха съ едни малки придобивки, които сж безъ значение.

На Източниятъ фронтъ нѣма нищо важно за отбѣлзване.

Вниманието на всички е обърнато къмъ Италияския фронтъ.

Свѣтквичниятъ ударъ, нанесенъ отъ союзницитъ, донесе своитъ плодове: 2-та италиянска армия е разбита и отстжпва въ паническо бѣгство; 3-та армия, слѣдъ малка съпротива, се оттегля бързо по Адриатическитъ брѣгъ. И Каринтийскитъ фронтъ до Пльоненъ е разколебанъ и италиянцитъ се оттеглятъ.

Союзницитъ сж вече на всѣкъдѣ въ Италиянска територия и неприятелското бѣгство ще се обърне и въ паника, благодарение на бѣгството и на населенито. Рѣка Таглиаменто не ще може да спрѣ союзницитъ, защото задържането на прѣдмостовата позиция налага безусловното държане на Каринтийскитъ фронтъ, а той е вече разколебанъ.

Числѣто на плѣнницитъ, които надминаватъ 100,000 и повече отъ

700 орждия, говори най-краснорѣчиво за погроми на италиянцитъ. Крайнитъ побѣда на союзницитъ никой вече не може изгърне. На Македонския и Добруджанския фронтове спокойно.

ПОЛИТИЧЕСКО.

„Танъ“ указва на голѣмото значение, което ще има свиканата по руска покана за къмъ срѣдата на ноемварий въ Парижъ съглашенска конференция, въ която ще участвуватъ и Съединенитъ Штети. Конференцията щѣла да ревирира по желанието на Русия военнитъ цѣли на съглашенито. Нуждата на Русия да ограничи задълженията си къмъ съглашенито трѣбва да е твърдъ голѣма, та Тересченко, както съобщава агенцията Хавасъ, направилъ постжлпки да се ускори свикането на конференцията.

Дугано. Италиянскитъ министерски съвѣтъ подаль на 26. того телеграфически оставката си. Въ Римъ се очаква пристигането на краля. Засѣданията на камарата и сената сж отложени.

Виена. Извѣстията за неочаквано бързитъ успѣхи на италиянския фронтъ прѣдизвикаха най-голѣмо задоволство на цѣлото население. Общественитъ сгради и много частни къщи сж окичени съ знамена. Въ много градове сж направени овазии въ честь на императора и арминитъ.

ГЧЕТЕ НѢМСКИ.

1. ich, mich, mir.
(их, мих, мир)
— азъ, мене, (вин. пад.), на мене, ми (дат. пад.)
2. du liebst dich,
(ду либст мих)
— ти ме обичашъ.
3. gib mir 2 Leva!
(гиб ми р цвай лева)
— дай ми два лева!
4. Herr Goldschmidt ist ein Kaufmann.
(Хер Голдшмит ист айн кѣуфман)
— Господинъ Голдшмитъ е търговецъ.
5. Seine Adresse ist: Wien, Ringstrass № 7.
(заине адрессе ист: Вийн, рингшрасе, нумъръ либен)
— Неговиятъ адресъ е: Виена, улица Рингшрасе, № 7.

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Реймондъ на Викторъ думаше . . .

Реймондъ на Викторъ думаше: — Викторе, оламъ Викторе, Сега ли врѣме намѣри Хабери да ми изпращашъ Кефица да ми развалишь? Тамаше си пияхъ шампанско За мойтъ подвигъ гигантски, За мойтъ нови побѣди — Ти ми провождашъ отрова, Отрова черни хабери. — Питашъ ме какво да правяшъ. Да правишь още да чинишь. — Какшо си свѣтилъ да питашъ? Шомъ те е Михельъ подгонилъ И ти си хукналъ да бѣгашъ! Сѣсъ какво да ти помогна? Лошъ не лошъ Петръ — търси то Той ще те на умъ научи Какво да правишь, да чинишь. — При мене хичъ не дохожда: Не ще ме въ Парижъ заваривашъ. Азъ трѣбва въ Елзасъ да ида, Да ида още да взема Петръ, виждашъ, мирътъ пристаятъ Сѣсъ азъ съмъ далечъ отъ Рейна! Въстници френски четешъ ли? Чети, за мойтъ успѣхи! . . . — Михельъ се отъ менъ подламанъ Та хукна тебе да стигне, Но ти си плуй на петитъ И хичъ не искашъ да знаешъ! Я вижъ Алберта, Никола, Петра, Никита и Влаха Кой се катъ тебе уплаши, Кой катъ тебъ почна да вика! — Гьорги се много расърди, Като му казахъ, че искашъ Миръ прѣди пълна побѣда! Каза ми да ти напиша Главата да си опичашъ Да не се нѣкакъ подмамишъ, Подмамишъ йоще опиташъ Самичкъ миръ да диктувашъ На тоя зулумъ Михеля! . . .

ЗАДАЧИ.

Двама пияници купили шампанска ракия, но нѣмали при себе си какъвъ сждъ, за да раздѣлятъ ракията по равно. Пита се, какво сж направили, за да я подѣлятъ, като се знае, че и двамата изпили по равно.

скачаше съ пѣна въ устата, забилъ очи въ огня, димѣтъ на който проникваше чакъ до стомаха му.

Изъ тоя съ субланзителна вече мизанса сѣлнитъ старата направи връзка около шията на сламениа чорѣкъ. Тя дълго се мжчи, до като завърже салама около шията.

Палю бѣсно заскоча и се улови за шиятъ на манекена; слѣдъ тово опрѣлъ лопитѣ си въ раменѣтъ, той почна да кжса съ жбони шията. Откжсе парче, отскочи, подиръ това наново се хвърли, забие жбонитъ си въ врѣвата, откжсе друго парче саламъ и пакъ отскочи. Това той вържеше съ жажда и стрѣвъ. Той отжваше съ жбонитъ си цѣли парчета отъ лицето, изподираше шията.

Старата неподвижно и мълчаливо гледаше тая картина съ пламтащи очи. Слѣдъ това тя пакъ върза кучето, пакъ го държа гладно два дена и наново водеше съ него все скжипа ужасенъ урокъ.

Цѣли три мѣсеца учи тя така Палю да добива храната си съ помощта на своитъ остри жбони. Пожкшо тя прѣстана да връзва кучето, а само съ ржка го наськваше къмъ манекена. Тя го научи да кжса и яде даже и въ такива случаи, когато нѣмаше турело нищо за ядене около шията. Подиръ това тя му даваше, като награда, изпеченъ саламъ.

Приучилъ се по таякъвъ начинъ Палю, шомъ видѣше манекена, почваше да трепери, да обръща погледъ къмъ своята господарка, и да чака да чуе отъ пискливия ѣ гласъ: — „Дръжъ!“

Като разбрѣ, че е настжпило врѣме за крайната цѣль, Саверини отиде една празнична сутринъ да се изповѣда и причисти. Слѣдъ това се прѣоблече въ мжки костюмъ, прѣобрази се на старъ просѣкъ, пазари се съ единъ сардински рибаръ и замина съ лодка, ведно съ кучето, за

другата страна на пролива.

Тя не забрави да вземе съ себе си саламъ, когото скри въ една платнена торбичка. Палю бѣше държанъ вече два дена гладенъ. Старата постоянно му даваше да миреше тази раздраваща обонянието му храна и да го кара да мисли за начина, по който ще може да я има, като награда, въ устата си.

Тѣ слѣзоха въ Лонгосардо. Саверини, влѣзѣ въ една фурна да попита, къдѣ живѣе Никола Равалоти. Тя научи, че той се занимава съ своя старъ занаятъ, столарство.

Той работѣше самъ въ своята работилница. Старата бльсна вратата и повика:

— Ей, Никола! Той се обърна. Тогава тя пусна кучето и почна да крѣска: — Дръжъ, дръжъ! Кжсай! Обезумѣло, кучето се хвърли и хвана човѣка за гърлото. Той протѣгаше ржцѣ да го хване, но сѣ

повали на земята. Нѣколко минути той се върта, удряше съ краката въ земята; най-сетитъ прѣстана да се мърда. А Палю прѣзъ това врѣме слѣдъ парче месото по нея.

Двамата съсѣди на Равалоти, които стояха на своитъ врати, отвлечено помнятъ, че сж видѣли единъ прѣсѣкъ, който бѣшъ излѣзвалъ изъ работилницата, съпровожданъ отъ мършава черно куче, съ нѣщо въ устата, което му даваше отъ врѣмето на врѣме просѣкътъ.

Вечеръта старата се върна въ къщи и прѣзъ ношъта спа добръ . . .

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковникъ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

Георги Т. Пеевъ.

КЪМЪ КРАЙНАТА ЦѢЛЬ.

Българскиятъ народъ въ своето бурно минало е водилъ непрѣстанни войни, които сж способствували повече за оформяване на държавата съ националенъ колоритъ, но исторически още не е установено, какви сж били държавно-политическите задачи въ епохата на първите двѣ наши царства. Наредъ съ епохалните събития, които е творилъ българинътъ въ борбата съ Византийската империя, съ героически нападения и отбрана отъ близки и далечни неприятели, — историческиятъ животъ сѣ е развивалъ върху едно кръстопатище, гдето сж се сблъскали двѣ култури, между които старите българи е трѣбвало да запазятъ своето мѣсто на Балканитѣ. Системата на управление въ ония врѣмена, стремижътъ къмъ християнска култура и образование и нуждата да се гарантиратъ благоприятни условия за вътрѣшенъ животъ сж създавали величие и падения на нацията, но въ историческите наши епохи не виждаме дълбока замисль за държавно-политическа задача, която да осигури трайни условия, при които държавата да вирѣе неуязвимо. Сждбата е била немилостива и е тласкала България въ разни посоки безъ да може да си осигури изтока, безъ да се закръгли на Бѣломорския югъ и безъ да се закрѣпи на западните си граници. Наистина, подвижитѣ и голѣмитѣ успѣхи на нашитѣ стари българи сж ни дали много исторически цѣности, отъ които поколенията на вѣчни врѣмена ще изпитватъ чувство на въодушевление и национална гордостъ, но за съвременните условия, за днешната държава, за сегашна България се изисква да почерпи поука отъ далечното и близко наше минало.

Тази поука се състои въ това, щото въ съзнанието на всѣки българинъ да засѣдне дълбоко мисльта, че подбудителната причина за днешната война е да постигнемъ нашата държавно-политическа за-

дача, като осигуримъ ония етнографски граници, които, за щастие, покриватъ почти напълно и изгодно географското разположение на Балканитѣ, за да имаме трайно сществуване съ богато използване на стопанственитѣ условия и съ владѣние на свободни и сигурни патища по Дунава и Бѣло море, съ контактъ до централна Европа.

Това е толкова наложително за нашето бждще, че ако ние бихме изменили по какъвто и да е начинъ на тая задача, рискуваме да се обрѣчемъ на продължителни изпитания, които ще ни направятъ да влачимъ едно жалко сществуване и да бждемъ изложени на нови кръвопролития. Съзнанието, което трѣбва да ни води къмъ ясно опрѣдѣлената държавно-политическа задача, оправдава и нашето участие въ днешната свѣтовна война и нейното продължаване до постигне на крайната цѣль. Нашата кауза е толкова очевидна, толкова говори сама за себе, че ако имаше международна правда, отдавна България би заела своето подобающе мѣсто, за да стане на Балканитѣ широка и сигурна област, която да гарантира на човѣчеството пътя на мирното културно и икономическо проникване къмъ близкия и далеченъ изтокъ.

Въ днешната война участието на България не е прѣдизвикано, нито отъ политически заблуждения, ни отъ сантиментални чувства на симпатия къмъ едни, или умраза къмъ други, а отъ едно истинско разбиране на реалните наши интереси, отъ повелѣнието на историческата необходимостъ.

Политичитѣ на съглашенскитѣ сили не съзнаватъ това и продължаватъ да държатъ приковани на южния ни фронтъ разноезначитѣ свои войски съ празната надежда да засилятъ могществото на гърци и сърби. Е добръ, съ нашия отпоръ, съ тежките жертви, които нацията дава за своето обединение, ние трѣбва да докажемъ, дър-

жейки въ рцѣтъ свои земи, че съпълна вѣра очакваме, щото при ликвидацията на военните събития България да получи само своето, което принадлежи по силата на исторически права, международни актове и скѣпата кръвь на падналитѣ български герои.

Слѣдъ жертвите, които България е дала въ миналото си за едно племенно и добросъсѣдско разбиране, слѣдъ тежките изпитания въ Балканската война, нашата единствена ржководна мисль въ общитѣ ни усилия трѣбва да бжде постигането на реални интереси. Въ днешния исторически моментъ тия реални интереси се съдържатъ въ Царствения манифестъ за национално обединение, а това обединение въ нашето съзнание трѣбва да засѣдне съ държавнически мирогледъ. Националното ни обединение не се състои само въ това да съберемъ съ вдъхновение реликвите на незабравимитѣ пионери — родолюбци отъ епохата на нашето възраждане въ Македония, Моравска и Добруджа, които издигнаха изъ робство българския народъ прѣдъ свѣта, но да обединимъ племето въ ония граници, въ естественото имъ топографско разположение, които да гарантиратъ на днешното и идните поколения територията отъ гледище на държавна сигурностъ и икономическо благосъстояние. Не се касае днесъ едностранчиво да оцѣняваме тая територия и за нѣкои нейни части да мислимъ, че е благодатна, плодородна земя, а други пъкъ че сж голеи чукари. Войната ние водимъ не по настроение, а съ пълното съзнание, че България трѣбва за своето държавно и народно-стопанско бждще да си гарантира земитѣ, които принадлежатъ на нацията и които ще ѣ дадатъ възможностъ въ мирни врѣмена да развие до пълнеъ разцвѣтъ своето земледѣлие, търговия, занаяти, индустрия и да награди работния трудъ. Да обезпечимъ икономически страната, това значи да ѣ дадемъ подходящитѣ граници, безъ които е немислима държавната сигурностъ. И въоръжениятъ български народъ ще получи тая сигурностъ не съ

очертанията на една затворена държава, а съ дебушетата на които тя има и етническото право да разполага до Бѣломорския брѣгъ, къмъ долините на Вардара и Моравата и въ равнинитѣ на златна Добруджа. Тия дебушета, долини и равнини, сж въ тѣсна икономическа връзка; тѣ очертаватъ пълната народо-стопанска област, въ която трѣбва да намѣри свободно и ползотворно приложение трудътъ на земледѣлца, работника и прѣдприемчивия промишленникъ и търговецъ българинъ.

Къмъ тая цѣль трѣбва да продължаватъ дружно и до край усилията на всички фактори въ страната безъ да се разколебава духа и безъ да се влага съмнѣние въ дѣйствиата.

Примѣръ за това нека ни послужи нашата съюзица Германия, гдето всички политически течения — дори и най-крайнитѣ — сж обединени и допринасятъ за засилване духа въ армията и поддржане редъ въ тила. Една обща мисль обладава умоветѣ на германцитѣ: и на тия, които сж на фронта, и на тия, които, имайки обществено положение въ тила, влияятъ прѣко или косвено върху състоянието на вѣщата. И единитѣ и другитѣ обществени сили въ Германия намиратъ общата точка на допиране, като усилията на едни сѣ съединяватъ съ отстъпкитѣ на други и въ разумната дѣйностъ да съобразяватъ срѣдствата съ цѣльта проявяватъ все по-силно своята мощъ въ защита на ясно поставенитѣ и здраво разбранитѣ тѣхни държавни задачи.

Нашата сила ще бжде въ съзнанието на прѣслѣдваната обща цѣль и въ поддржане хармония между фронта и тила. Обединени въ името на държавно-политическата задача, която си е поставила България въ тая страшна война, ние трѣбва не само съ най-голѣмо напѣрение на сили да държимъ здраво и неуязвимо боевата линия до пълнеъ и увѣчанъ съ резултати успѣхъ, но и да прѣдприемаме всички ония дѣйствиата, които ще сж нуждни за обезпечаване на тоя успѣхъ.

† Капитанъ Пъевъ.

Извѣстното за неговата неочаквана смърть ни поразя. Ние туку що бѣхме го изпатили за новата му длъжност — дружиненъ командиръ въ 2. полкъ.

Вѣстникътъ на 2. армия, комуто той бѣше единъ отъ дѣятелнитъ сътрудници, дължи на свѣтлата му паметъ неизразима признателностъ. Неговото участие въ вѣстника бѣше цѣнно и трудно замѣнимо.

Покойниятъ Пъевъ бѣше човѣкъ проникнатъ отъ съзнанието, че нашия народъ въ тая война кове своята независимостъ и бѣдаше съ цѣлата наличностъ на материални и морални сили и че всички жертви, които сѣ нужди, трѣбва да се дадатъ въ името на това свѣтло бѣдаше. Това съзнание одухотворяше и думитъ и дѣлата на този симпатиченъ и милъ младежъ съ заразителна сила и влияние.

И скѣбата отреди самъ той да стане една отъ голѣмитъ изкупителни жертви на войната за нашия народенъ идеалъ, за когото Пъевъ всѣкога говореше, като за святиня.

Той вѣрваше въ безсмъртието на душата и считаше най-възвишено благо въ живота — да живѣешъ въ работата, чрезъ нея да станешъ нуженъ и полезенъ за другитъ, — да се боритъ и ако е нужно да умрешъ за това, което ще направи живота смисленъ и прѣкрасенъ.

Надаренъ съ тиха, мечтателна душа, той имаше живъ умъ и твърда воля. Тия негови качества дадоха високата цѣна, която доби животътъ му.

Миръ на праха ти, герою и другарию! И вѣчна ти паметъ.

Покойниятъ капитанъ Атанасъ Пъевъ е роденъ на 10. май, 1886 г. въ Коприщица.

Слѣдъ свършване на школата става офицеръ и се прѣдава на службата съ любовъ и безавѣтна преданостъ. Той е вземалъ участие въ войната 1912-1913 г. съ отряда, който настѣпи отъ Кърджалий до Родосто. Слѣдъ като е боледувалъ около 2 мѣсеца отъ възвратенъ тифъ, едва станалъ отъ леглото, той взема участие въ боя съ гърцитъ при Пехчево; дѣто е билъ раненъ на двѣ мѣста. Слѣдъ свършване на войната, той издържа изпитъ и постѣпи въ туку що отворената военна академия въ София. Прѣзъ тая война той участвувалъ въ боеветъ срѣщу англофренцитъ, като ротенъ командиръ въ 28 пѣх. полкъ. Слѣдъ това служи, като офицеръ за порѣчки при щаба на 2. армия, гдѣто отдѣляше врѣме отъ часнитъ си за отидитъ, за да сътрудничи въ вѣстника на армията; отъ тука той бѣше приведенъ дружиненъ командиръ, къдѣто и съ честь загина.

Покойниятъ Пъевъ е награденъ въ 1910 год. съ народния орденъ за военна заслуга V степенъ на военна лента; за дѣйствиата му прѣзъ първата война сѣ орденъ за храбростъ IV ст. II класа и за дѣйствиата му въ тази война сѣ военния орденъ за храбростъ IV ст. I класа.

М.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Една знаменита срѣща.

(Кореспонденция).

14. октомврий ще оставе паметенъ не само за 12. пѣх. полкъ, но и за цѣлата ни армия.

Вѣстътъ за прѣдстоящото идване на най-могъщия владѣтелъ въ свѣта между насъ дълбоко обляхна душинитъ и озари сѣ гордостъ и неземна радостъ сърдцата на всички ни.

Кайзера между своитъ балканици! Моментъ възвишенъ, събитие рѣдко и единствено по значение и важностъ.

Той идѣше отъ хиляди километри — отъ Сѣверното море при Фландрия — туку при кулитъ Виблусъ на Бѣлото море — въ страната на епичнитъ герои и безавѣтно ратоборство.

Кой знае, по какво повеление на скѣбата, всрѣдъ дивнитъ руини на могъщия македонски царъ Филипъ, трѣбваше да стане това велико събитие на новото врѣме?

Сияющъ въ ореола на иѣкакъвъ вълшебенъ полубогъ, най-прочутитъ монархъ, идѣше да възкреситъ свититъ завѣти на старитъ македонски владѣтели и адъхновни духа на една армия, жадна за велики подвизи — скѣпъ залогъ за бѣдещо свѣтло съществуване.

Трѣскаво се готвеше полкътъ, войницитъ не чакаха принуждение, съзнанието за близката знаменита срѣща грѣеше ярко въ тѣхнитъ найвни сърдца и зараждаше сѣмена на благородно съревнувание.

Тѣ го знаяхъ прѣди да го видятъ, за тѣхъ той бѣ синонимъ на недосегаемо величие, абсолютенъ редъ и желѣзна организация.

Настѣпи многожеланитъ день. Още отъ зори започна да рѣмъ дѣждъ, който съ малки прѣкъсвания трая почти до пладнѣ.

Въ 8 часа заравна стройнитъ редици на шефствувания отъ Н. И. В. Кайзера полкъ бѣха на опредѣленото мѣсто и жадно впитваха погледъ къмъ посоката, отъ дѣто трѣбваше да се заведе той.

Негърѣтине и безпокойство напълваха гърдитъ на геронитъ и бѣсъкъ гореше въ очитъ имъ.

Тѣхната скривена мечта — да видятъ любимия си шефъ, идѣше да се осъществи!

Къмъ 9 и половина часа пристигна Главнокомандующия генералъ Жековъ, придруженъ отъ Началника на 2. отдѣлна армия. Тѣ направиха прѣгледъ на дружинитъ.

Слѣдъ тѣхъ пристигна Н. В. Царя съ своитъ синове. Дълбоко проникнатъ отъ важността на прѣдстоящата срѣща, той не пожела почести, а се задоволи съ една бѣгла репетиция за тържествени приемъ.

Всички чувствуваха, че моментътъ е близъкъ.

Къмъ 10¹/₂ часа прѣди пладнѣ се заведе скѣпнитъ гостъ.

Автомобилътъ му не бѣше спрѣлъ още, едно необяснимо чувство обля всички, иѣкакъвъ магически трѣпетъ обляхна душинитъ, безмълвна като сфинксове, съ гордо изправена снага и жадно устременъ погледъ стояха стройнитъ дружини по-своитъ мѣста.

Императорътъ слѣзна, буквално скочи, съ една несвойствена за неговата възраст пѣргавина и сърдечно се разцѣлува съ своя могъщъ съюзникъ, нашия любимъ Царъ.

Три недѣли въ една седмица.

Може ли въ една седмица да има три недѣли?

Вмѣсто отговоръ прѣдлагаме на любознателния читателъ да прочете остроумния разказъ на американския писателъ Едгардъ По.

Разказъ.

„Ахъ ти, опорито старче!“ — мислено се обѣрнахъ азъ веднѣжъ къмъ чичо си Ремгеджера, като стиснахъ гнѣвно юрциитъ си (сжщо, разбира се, мислено).

Въ дѣйствителностъ азъ мислѣхъ съвсѣмъ друго. Когато отворихъ вратата въ стаята на чичо си, той се бѣше изтегналъ прѣдъ камината, държеше чаша съ вино въ ржката си, добросъвестно подчиненъ на свѣта отъ старата пѣсенъ:

„Пълната чаша изпий до дѣно, Празната — пълни до върхъ!“

— Мили чичо, — почнахъ азъ, тихичко, като пристѣпахъ къмъ него съ сладко изражение на лицето, — вие всѣкога сте били тѣй благородно положени къмъ менъ, толкова пъти сте ми доказвали вашата добрина, че азъ никакъ не се съмнѣвамъ въ помощта ви и сега.

— Казвай, синко, казвай! — промѣла чичо.

— Убѣденъ съмъ, драги чичо, (дѣволъ азель те, стара опозицио!) че вие имѣте да се противопоставите на женитбата ми за Кети. Вие се шегувахте до сега, нали? О, вие сте такъвъ шегаджия, нали, ха-ха-ха!

— Ха-ха-ха! — подхвана подирѣ ми той.

— Да, така си мислѣхъ и азъ! А сега, азъ и Кети чакаме отъ васъ само да ни укажете... срока, тѣй да се рѣче... Съ една дума, кога вие намирате за най-добъръ да стане нашата свадба?

— Свадба ли? Каква? И тая хубава! Хичъ не смѣйте и да мислите за таква глупости!

— Ха-ха-ха! Хо-хо-хо!... Хи-хи-хи... Това е крайно смѣшно, наистина! Но каква весела душа само носите вие — „не смѣйте да мислите“, а?

— Сега остава само да назначите деня...

— А? Точния срокъ ли?

— Да, чичо, ако бждете тѣй добри...

— Ти искашъ да знаешъ точния срокъ ли? Добъръ, Боби, ще ти на права удоволствието...

— Ахъ, мило ми чиченце!...

— Почакай. Азъ съмъ съгласенъ.

Днесъ е недѣля, да? Добъръ. Тогава слушай: ще се вѣнчешъ съ Кети,

но кога ли? Когато въ една седмица бждатъ три недѣли подъ редъ!

Какво опули очитъ! Казвамъ ти: мѣсеца бждатъ три ще бжде, когато три

недѣли дойдатъ една подиръ друга въ една и сжща седмица. Ни единъ денъ по-рано. Ти много добъръ ме знаешъ. Думата ми се не мѣсти. А сега отивай да гълташъ чистъ въздухъ!

И той се улови пакъ за чашата. Азъ въ отчаяние изкочихъ навънъ.

Чичо ми, Ремгеджеръ, бѣше, дѣто се казва, твърдъ мило старче, но имаше култъ странности въ характера. Бѣше добродушенъ по натура, но благодарение на своята страсть на всичко да противорѣчи бѣше просто непоносимъ. На всѣки въпросъ той бързаше да отговори съ своето „не!“ Но, най-накрая, подиръ дълги прѣговори, той всѣкога се съгласяваше. Надали има човѣкъ да е правилъ колкото него добрини, и въ сжщото врѣме тѣй неохотно, както той.

Като сиракъ, подиръ смъртта на родителитъ си, азъ се възпитавашъ и живѣяхъ при стария си чичо. Може би, този чуденъ човѣкъ и да ме е обичалъ, но въ всѣки случай не колкото внучката си Кети. Отъ първата година той почна да ме бие, отъ петета до петнайсетата ме плащеше съ карцеръ; отъ петнайсетата до двадесетата ме заплашваше, че ще ме изпѣли на улицата безъ петаче. За туй пѣкъ вѣренъ другаръ ми бѣше Кети. Тя бѣше прѣкрасно мониче и не веднѣжъ най-мило ми

заявяваше, че ще стане моя, съ всичкото си зестра, само да мога да уговоря дѣда и Ремгеджера. Тя, сиромашинката, едва бѣше изпълнила шестнадесетъ години, а до пълнолѣтието си не можеше да се разпорежда съ капитала си безъ съгласието на дѣдото. Но старикътъ си оставаше непоколебимъ при всички наши молби. Самичкиятъ Иовъ Библейски би се възмутилъ, ако би видѣлъ, какъ той си играе съ насъ като котка съ мишицѣтъ. Въ дълбочината на душата си Ремгеджеръ бѣше доволенъ отъ нашето рѣшение и самъ охотно би далъ десетъ хиляди свои лири, ако Кети да имаше своя зестра. Но за него бѣше нуженъ благоприятенъ прѣдлогъ, за да отстъпи на молбата ни. Нашата грѣшка бѣше, дѣто сами се заловиме да искаме разрѣшение за свадба, а той положително не бѣше въ състояние, по вродена привичка, да не ни противодѣйствува.

Чичо считаше за безцелна откъда отъ единъ пътъ дадената дума, но затова готовъ бѣше да тълкува описъла на горѣ на долу, само да си остане вѣренъ на буквата. Отъ тая именно негова черта се възползува Кети.

Ще разкажа на кратко, какъ става това.

На скѣбата било угодно, щото двана моряци, като познати на моръ

Кайзерът е вече при своите балканци! . . .

Последванъ отъ нашия Царъ и всички придружаващи, той бѣ срѣщанъ отъ полковния командиръ, полковникъ Янакиевъ, който му прѣдстави полка съ рапортъ.

Прѣвъ всичкото врѣме на тази необходима церемония музиката свирише отъ началото тържествения срѣщенъ маршъ, а слѣдъ това до края, германския химнъ.

Още отъ първия моментъ, великиятъ монархъ бѣ затрогнатъ; една благосклонна усмивка просяна на неговитѣ устни, въ очитѣ му се четѣше искрено задоволство, което постоянно растѣше, колкото повече съзерцаваше стройнитѣ фигури на своитѣ любими герои.

И неговия погледъ дълбоко проникваше въ сърдцата на всички; всѣки отъ насъ изпита магическото дѣйствиe на неговитѣ очи, въ тѣхъ се четѣше безкрайната мощь на цѣлата германска нация, въ тѣхъ бликаше съзнание за собствено могѣщество, тѣ плѣняваха, затрогваха и печелѣха топла симпатя.

Сърдцата биеха до пукване въ гърдитѣ на юнацитѣ. Душитѣ имъ мълкомъ тържествуваха и жадно чакаха момента да изразятъ накуплѣното възхищение отъ неговия царственъ ликъ. Той не бѣше доизказалъ громкия си поздравъ „Балканци здравѣйте“ и стихнехъ откликъ процѣпи въздуха и трикратно мощно „ура“ смути безмълвието на околнитѣ чукари; нитога може би въковнитѣ кули на старитѣ македонски царе не сж изваля оglasявани отъ подобенъ, тръмовно изразенъ възторгъ . . .

Вниманието на Кайзера бѣ неизчерпаемо — той се интересуваше за всичко; скромниятъ но юначешъ

видъ на българския войнъ всецѣло спечели неговитѣ симпатии и той самъ пожела лично да награди храбритѣ участници въ всички боеве.

Мила и знаменита сцена! Героятъ бодро пристѣпваха и съ дълбока благодарность приемаха отъ рацѣтѣ му скъпата награда.

Церемониалниятъ маршъ, който веднага слѣдъ това последва, бѣше идеална смѣсница отъ дисциплина, твърда, ритмична стѣпка, стройность въ движението и фигуритѣ. Вихренитѣ взводове просто летѣха въ неударжимия устремъ да проявятъ всичкото си старание, своята срѣжностъ и военна подготовка, за да оправдаятъ щедрото внимание на великия гостъ.

Всички ясно съзнаваха, че отъ двадесетината стѣпки, направени подъ внимателния взоръ на Н. Величество, зависѣше пълния триумфъ, който трѣбваше да зарегистрира величието и стойността на българската армия, тѣй блѣсково защитена въ толкова боеве.

И тѣ съ своя юначешъ видъ туриха вѣнецъ на впечатлението и скрито тържествуваха душитѣ имъ . . .

Кайзерътъ сърдечно се прости съ своитѣ храбрци, като запази въ глѣбинитѣ на своята царствена душа скъпъ споменъ за една армия, която знае, какъ да отбива подлитъ посѣгателства на съседни недоброжелатели и похитители на национална честъ.

Вихрено „ура“, избликъ на правдива адмирация, съпроводи неговото заминаване и звучното ехо на околнитѣ чукари подъ и широко разнесе тоузъ гласъ на правото, силата и доблестъта народна.

Неговиятъ властенъ ликъ дълбоко се врѣза въ сърдцето на

всѣки войникъ и вѣчно ще живѣе тамъ, защото той дойде да поздравя нашата храбрость и сила, да внесе увѣреностъ въ нашитѣ скъпи вѣжделения.

Споменътъ за него винаги ще ни ръководи по трънливия пъкъ на успеха и мощно ще вдъхновява безспирния устремъ на нашата живена армия, която доказа на цѣлъ свѣтъ своята готовность да се бори и побѣди въ името на свѣти завѣти, съкровено лелѣяни въ течението на цѣли вѣкове . . .

Подпор. Г. Н. Стояновъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Въ Фландрия. — Боеветѣ продължаватъ между Хьотьолстеръ и канала Коменъ-Ипернъ. Главниятъ ударъ на неприятелскитѣ атаки е билъ при селото Пашенделе, което врѣменно е било изгубено отъ германцитѣ, но съ смѣли контръ-атаки слѣдъ това е завзето обратно.

На канала Оазъ-Ена и Шиевъ до Дауъ артилерийска борба безъ пѣхотни атаки.

На Италианския воененъ театръ. — Прѣдприетата офанзива отъ страна на австро-германцитѣ се развива бързо и съ голѣми резултати. Числото на плѣнницитѣ надминава вече 180 хил. и взетитѣ орджия 1400. Боеветѣ въ долината на р. Таглиаменто сж свършени въ полза на нашитѣ съюзници съ нови количества плѣнници и орджия.

Споредъ неофициални свѣдения австрогерманскитѣ войски минали рѣката Таглиаменто на два мѣста.

На Македонския фронтъ нѣма промѣни.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Берлинъ. — Може да се прѣдполага съ достатѣчна сигурность, че графъ Хертлингъ, баварския министър-прѣдсѣдатель ще се ятовари съ длъжността Имперски канцлеръ.

Дувано. Агенция Стефани съобщава, че новиятъ италиански кабинетъ е съставенъ съ министъръ прѣсѣдатель Орландо, министъръ външнитѣ работи Сонино и воененъ министъръ Алфиери.

Женева. Тукашнитѣ французи вѣстници гледатъ много песимистично на положението на италианската армия.

Стокхолмъ. — Всички вѣстници обнародватъ пълни съ подробности статии за побѣдоносното напредване на австрогерманцитѣ въ италианската равнина. Единственото спасение за Италия, казватъ вѣстницитѣ, билъ незабавния миръ.

НАУКА И МОРАЛЪ.

(СТРАХЪТЪ).

(Продължение).

Трѣбва да се води борба съ страха. Този въпросъ е много важенъ и въ миръ и въ война.

Както спиртътъ е много посиленъ отъ виното, изъ което се получава, тѣй и страхътъ има много по-сѣбноно значение, отъ колкото обстоятелствата, които сж го породили. По-добъръ е да се намирашъ въ властѣта на звѣрове, отколкото на призраци. Печално е да гледашъ човѣка, който живѣе въ постояннъ страхъ и безпокойство. Нещастенъ е такъвъ човѣкъ. Защото всѣкга има нѣкое облаче на хоризонта, нѣкаква искра, която мъждѣе въ пепела, разбойникъ, който би искалъ да се вмѣкне въ къщи, миробѣ, който се върти изъ въздуха, шего-

та годеница, да ни посѣтятъ слѣдъ като се бѣше върнали отъ кръгосвѣтско пътуване. Три седмици слѣдъ разговора съ старика, въ недѣля подиръ обѣдъ, азъ заедно съ тия моряци отидохъ у чича си на гости. Половинъ часъ ние говорихме на разни теми, слѣдъ което разговора ни прие такава посока:

Капитанъ Пратъ. Цѣла годинка прѣкарахъ въ плаване. Днескашния денъ е тѣкмо година отъ мойто заминаване. Помните ли, м-ръ Ремгеджеръ, какъ се простихме съ васъ тогава. Цѣла цѣлничка година изтече? И забѣлжително е, че и приятельтъ Снисертонъ проплавя цѣла година.

Капитанъ Снисертонъ. Да, безъ малко година. Помните ли, м-ръ Ремгеджеръ, какъ се прощавахме?

Чичо. — Какъ не? Наистина — и двамата се губихте цѣла година. Забѣлжително съпадение.

Кети. Толкова повече че капитанъ Пратъ и капитанъ Снисертонъ сж пътували по разни пѣтища: първия край нощъ Добра Надежда, а втория — край нощъ Горнъ.

Чичо. — Единъ значи вървѣлъ къмъ изтокъ, а другия — къмъ западъ. И двамата значи обиколихте земното кълбо.

Азъ (бързо). Елате утрѣ вечеръ, господа, у насъ да посѣдимъ, да

поприказваме за вашето пътуване, да си поиграемъ вистъ.

Капитанъ Пратъ. — Въ вистъ ли? Вие, навѣрно, забравяте, че утрѣ е недѣля. Готовъ съмъ, но въ други денъ . . .

Кети. — Недѣля е днесъ, капитане.

Чичо. — Разбира се.

Капитанъ Снисертонъ. — Защо спорите на вѣтъръ, господа. Недѣля бѣше вчера.

Чичо. — Недѣля е днесъ, какво приказвате!

Капитанъ Пратъ. — И тая хубава! Недѣля е утрѣ!

Капитанъ Снисертонъ. — Господа, вие сте изгубили ума. Недѣля бѣше вчера. Азъ съмъ тѣй увѣренъ въ това, както че ви гледамъ.

Кети (громко). Дѣдо, попадна ли въ капана? Едина капитанъ казва, че недѣля била вчера, другия — че недѣля ще бѣде утрѣ, а Боби, азъ и вие — че недѣля е днесъ. И капитанъ Пратъ е правъ, и капитанъ Снисертонъ е правъ, и ние сме прави. Тогава? Ето ти тебе три недѣли въ една седмица!

Капитанъ Снисертонъ. (послѣ пауза) Кети е права. Колко сме глупави ние съ тебе, Пратъ! Работата ето клѣдъ е, м-ръ Ремгеджеръ. Земайте, както знаете има въ окръжность 24 хиляди мили и се обръща около осѣта си, отъ западъ къмъ изтокъ,

въ 24 часа. За единъ часъ значи се падатъ 1000 мили. Тѣй е нали?

Чичо. — Разбира се, тѣй.

Капитанъ Снисертонъ. — Сега прѣдставете си, че азъ отплувамъ на хиляда мили на изтокъ отъ тука. Лесно е да се разбере, че азъ ще видя слънцето на цѣлъ часъ по-рано, отколкото вие тукъ. Ако въ тая посока ида още на хиляда мили, то ще видя слънцето на два часа по-рано отъ васъ; още на 1000 мили — на три часа и т. н. до като обиколя земното кълбо и пакъ се върна тукъ. И когато се завърна, слѣдъ като съмъ миналъ 24 хиляди мили, азъ ще видя изгрѣва на цѣло денонощие по-рано отъ васъ. Другъ е въпроса съ капитанъ Пратъ: като изминава той 1000 мили на западъ, той ще види изгрѣва на часъ по-късно отъ васъ; а като измине всичкитѣ 24 хил. мили, ще закъснѣе на цѣло денонощие. И ето защо недѣля бѣше за мене вчера, за васъ — днесъ, а за м-ра Прата — ще бѣде утрѣ. Изглежда, че ние всички сме еднакво прави.

Чичо. — Разбира се! Кети и Боби, тържествувайте. Азъ никога не се отказвамъ отъ думата си. И веднѣжъ три недѣли се случиха въ една седмица, нѣмамъ право азъ, Боби, да ти отнема, нито Кети, нито зестрата!

Прѣгръщайте се още отъ сега!

биецъ, който търси случай да се подсиѣ надъ него. За страха можемъ да кажемъ сжщото; каквото е казалъ вѣрующиятъ на Господа: „Кждъ да избѣгамъ отъ слѣда ти? Кана ли се на небото — Ти си тамъ; слѣза ли въ ада — пакъ си тамъ!“

Прибѣжице отъ страха нѣма, защото той се поселва въ самото сърдце.

Затова, именно, тамъ и трѣбва съ него да се боримъ. Нѣколко съвета полезни за тази борба.

Трѣбва, най-първо, коренна привичка да отивашъ въ тази посока, въ която не ти се върви, както е казалъ единъ отъ мждрешитѣ на древността. Има два вида страхъ: отъ нервитѣ и отъ въображението. Трѣбва съ личенъ опитъ да се удостовериши, да ли въшната дѣйствителностъ отговаря на потресающето впечатление, което во нѣкога ти произвежда. Въ нѣмския изразъ: *ich fürchte mich*, което значи: „страхувамъ се отъ себе си“ има елементи на дълбоко усвоена психология. Зѣщото, въ сжщность, страхътъ е въ самитѣ насъ. Страшни сж не прѣдметитѣ, а това състояние, въ което тѣ ни докарватъ. Сжществувала драма, въ която двѣтъ дѣйствующи лица иматъ страшенъ възкашенъ видъ, а въ сжщото време всѣко отъ тѣхъ по отдѣлно се страхува отъ другото. Страхътъ принуждава и едното и другото да паднатъ на колѣнѣ съ дигнати рѣцѣ за молба, има мнозина, които приличатъ на тѣхъ съ своя неразуменъ страхъ. Нужно е всестранно да се запознаешъ съ прѣдмета, който те плаши, да го изучиши отъ всички страни. Което отъдалеч се струва грандиозно, като го погледнешъ отблизо, често ще ти се покаже въ най-обикновенъ размѣръ. Да бѣгашъ отъ прѣдмета, който ти възбужда страхъ, не е срдѣство да се избавиши отъ страха — напротивъ. Има хора, които чато дѣца се боятъ отъ тъмнината. Страхуватъ се да минатъ сами прѣзъ гората. Но ако нуждата ги застави да сторятъ това, то тежко имъ; ако при прѣвъ шумъ или при случайно минала сѣнка, се хвърлятъ да бѣгатъ.

Колкото по-скоро ще тичатъ, толкова по-страшно ще имъ бѣде. Така бива навсѣгдъ съ тия, които се поддаватъ на чувството страхъ и бѣгатъ. И при това, колкото въ такъвъ случай сж по-многобройни, толкова нещастieto е по-големо, защото страхътъ, както и хрѣбростта сж заразителни.

Тия, които сж впечатлителни, боязливи, способни бърже да бѣгатъ на страна отъ опасността, трѣбва да слѣдятъ за себе си.

Въображението и нервитѣ бързо и често имъ донасятъ свѣдения за събития, които нито сж настъпили, нито ще настѣпятъ. Никого човѣкъ не трѣбва да се довърява на тѣхъ. Тѣ всѣкога виждатъ отдалечъ и почти всѣкога погрѣшно или прѣувеличено. Нужна е постоянна провѣрка на тѣхнитѣ донесения.

Група отъ страхливи хора, които всичко прѣувеличаватъ, отъ всичко се безпокоятъ и плашатъ единъ другъ, прилича на събрание отъ луди. Единъ спокоенъ човѣкъ между тѣхъ би билъ истинско благодѣние. Той бърже ще вразуми най-слабо разстроенитѣ отъ тѣхъ, ще успѣе да имъ разясни, че положението не е тъй ужасно, както на тѣхъ се струва и че даже ако и да е опасно, то страхътъ е най-лошото срдѣство за излизане отъ него. Най-сжключителното качество на мъжественното сърдце е способността да ободри,

да поддържи краката, които се люлѣятъ, да подигне падналия духъ, да успокои, да приведе въ редъ и да съедини разнебитеното. Както въ миръ, тъй и въ война, както въ сѣмейния, тъй и въ политическия животъ нужно е, прѣди всичко, непоколебима душа.

Когато става дума за борба съ това чувство на страха, трѣбва да се спомене, че указанитѣ срдѣства за усилня надъ волята, се явяватъ относително надежни.

При отсѣжтването на силното срдѣство, за което ще поменемъ по-долу, пълненъ резултатъ не може да се достигне. Това силно срдѣство е прискѣтствието на онсва чувство, което може да изгони страха. Източникътъ на страха е егонизмътъ. Който основава всичнитѣ си надежди и своето щастие само върху своето „азъ“, той постоянно трепери. Въ нисшата сфера на живота, гдѣто дѣйствуватъ егонистичнитѣ желаня и интереси, не може да има никага ни една спокойна минута. Трѣбва да обичашъ нѣщо, което е вънъ отъ тебе, нѣщо по-велико и по-малко слабо отъ себе си, за да излѣзешъ вънъ отъ тая нисша сфера. Истинската хрѣбростъ, — а не случайнитѣ нейни проявленя и не тая, която се основава само на физическата сила, взема своето начало отъ любовта. Хрѣбръ човѣкъ е този, който се хвърля да се бори въ защита на слабитѣ, за спасение на отечеството си; този, който обича живота за върховнитѣ негови блага. Този, който е убѣденъ, че животане се състои само въ това — да ядешъ, пиешъ, да се наслаждавашъ, да гледаши на слънцето и да чувствувашъ, че имашъ кръвъ, а въ търсене на оназ невидима дѣйствителностъ, единичка която придава смисль и цѣль на тая животъ.

И тия, които обичатъ тишината, спокойствието на духа, божественното безгрижие, трѣбва да се борятъ съ страха, като влѣзатъ въ смяозъ съ оназ свѣрхчовѣшки силъ, отъ които човѣкътъ черпи своята твърдостъ. И когато измѣсти центъра си по-горѣ отъ самия себе-си, когато най-големиятъ страхъ се появи у него тогава, когато му прѣдстои да извърши нѣкаква подлостъ, тогава само човѣкътъ ще се освободи отъ другитѣ, по-долни степеня на страха.

Само този разбира значението на главата, която носи, който е готовъ въ всѣки мигъ да я даде за дълото на дълга. Само този може да бѣде нареченъ живъ човѣкъ въ пълния смисль на думата, който е способенъ да се принесе въ жертва на любовта къмъ другитѣ.

Прѣкрасно е изрѣчението, казано отъ известния войникъ подиръ първото сражение. Когато го запитали, какво е почувствувалъ, той отгорилъ:

„Азъ се страхувахъ да се не уплаша, но не ме бѣше страхъ.“

Трѣбва да се боимъ отъ страха и при това, никогда да не ни бѣде страшно.

Г. г. кореспондентитѣ се умоляватъ въ най-кратка форма да съобщаватъ за всичко изъ живота на частитѣ, което прѣдставява общъ интересъ. Изпращайте материалъ за отдѣла на „Вѣстника“. Смѣхорни и Задачи“.

Учете нѣмски.

1. du, dich, dir. (ду, дих, дир) — ти, тебе, те (шн. падежъ), тебѣ, ти (дат. падежъ).
2. er versteht dich nicht. (ер ферстѣет дих нихт) — той не те разбира.
3. ich zahle dir nach dieser Quittung. (их цѣле дир нах дѣйзѣр квіт-тунк) — азъ ти плащамъ по тази квитанция.
4. Gehehrter Herr, Sehr geehrter Herr. (геѣгѣр хер, зѣер геѣгѣр хер) — уважаемъ Господине, много-уважаемъ Господине.
5. ich will einen Brief schreiben. (их виль айнен брѣиф шрайбен) — искамъ да напиша едно писмо.
6. Müsiggang ist aller Laster Anfang. (мюсиганг ист алѣр лѣстѣр анфанг) — Бездѣлнето е начало (майка) на всички пороци.

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Слѣдъ применуването на Петербургъ.

(Разговоръ между двама руски евреи).

— Не можешъ позна, Мойсей Мойсевичъ, защо применуваатъ руситѣ столицата отъ Петербургъ на Петроградъ?

— Това, Израилъ Израиловичъ, е единъ видъ осигуровка противъ възможното влизане на нѣмцитѣ въ нея. Да не се каже, че е взетъ Петербургъ, а че е взетъ Петроградъ. Руска хитростъ, голубчикъ!

Единъ приятель на Керенски заварва министра, че си събира багажа слѣдъ събитията въ Балтийско море и го пита:

— Ами сега на кждѣ, другарю?

— „На дѣсно“, другарю, инѣкъ работата ни е спукана!

ЗАДАЧА.

1). Лесно ли е?

- 5 _____
- 4 _____
- 3 _____
- 2 _____
- 1 _____

Турени сж 5 кибритени клѣчки на земята. Искане се тия клѣчки да

се подигнатъ съ помощта на двѣтъ рѣцѣ по слѣдующия начинъ:
Най-напѣдъ клѣчка № 1 съ двата пареца; слѣдъ като тая клѣчка се държи между двата пареца, да се вземе № 2 съ двата пареца; слѣдъ това № 3 съ двата срдѣлни прѣста, № 4 съ двата безименни (златни) прѣста и № 5 съ двѣтъ кутлети. По такъвъ начинъ всички кибритени клѣчки да се намѣрятъ между двѣтъ ви рѣцѣ.
Интересно е да се знае — можете ли да направите това? Бързо и лесно ли? Ако е трудно, защо? Най-сетнѣ, ако това ви се удаде, то опитайте сжщото да направитѣ съ 10 клѣчки, като държите по двѣ между прѣститѣ си.

- 2) Опитайте се да изразите съ три петорни, при помощта на всевъзможни математически знаменатели: **кула, единка, двѣ и петъ.**
- 3) Изразете сжщо числото 31 съ петъ тройки.
- 4) Ока и половина по парѣ половина колко струва?

ВЪПРОСИ.

5. За кого работата е удоволствие и удовлетвѣнето е работа?
6. Кои сж най-дължитѣ ноши?

Който даде **най-много** рѣшени на зад. 2 и 3, рѣши правото за задача 4 и отговори на въпроситѣ 5 и 6, ще получава вѣстникъ лично.

Рѣшенно на задачата отъ бр. 22.

Задачата има само едно рѣшенно: $X \cdot X$ плюсъ $(X$ плюсъ 1) плюсъ 1) равно на $(X$ плюсъ 2) $(X$ плюсъ 2). Това е квадратно уравнение съ корени: 3 и минусъ 1. Слѣдствие на което има два рѣшени отъ числа, които отговарятъ на условieto, а именно: 3, 4, 5 и минусъ 1, 0 и 1. Обаче второто рѣдъ съдържа нула и отрицателно число, остава значе само първото. По такъвъ начинъ внесенитѣ въ банката 20000 лева ще се увеличатъ вѣчно, безъ нѣкой да може да ги получи.

Командиръ на „*“ арт. п-къ Пам...

За рѣшени задачи и остроумни отговори на зададени въпроси ще получаватъ вѣстника: 1. Мл. полкъ **Коста Хр. Спасуницъ**, 1. ротъ „*“ полкъ, 2. **Петко Йв. Буковиневъ**, 2 карт. рота „*“ пѣх. полкъ.

Пишете кореспонденцитѣ кратко.

Прочетения брой отъ вѣстника давай на другаритѣ си.

Печатница на Фокла 2. Редакторъ Поруч. **Георгиевъ**.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

Herzlichst willkommen

Bereiche der 2. bulgarischen Armee seien Sie, Kaempfer mit der Feder aus dem uns verbündeten Deutschland, Fürsprecher der gemeinsamen Interessen der beiden Völker, Vorkaempfer die nun besiegte Verliererung beider Nationen. Ist uns eine grosse Freude und Genugtuung Sie heute unserer Mitte begrüßen zu dürfen. Wir hoffen, dass die wenigen Stunden, die Sie hier verbringen, Ihnen dauernd in angenehmer Erinnerung bleiben werden. Und wenn Sie dann heimkehren, sagen Sie dem deutschen Volke, dass die bulgarische Armee bis zum siegreichen Ende dieses gewaltigen Ringens kaempfen wird in treuer und unverbrüchlicher Waffenbrüderschaft.

НА ЩРЕКЪ!

Офанзивата на италианските войски се развива съгласно плана на командувача. Изглежда обаче, че досегашните блъскавини прѣдшествуватъ рѣшителната фаза, която се очаква да доведе, за да се събератъ крайните резултати на това грандиозно предприятие. За сега настъпва изключително благоприятно положение по да въ перпендикулярна на другата посока — Карийския р. Талиаменто, но не е изключена възможността, че операцията ще дойде да се свържатъ двата и че дѣйствието ще се развие въ единъ по-голямъ стратегически мащабъ.

Съюзниците съюзници на Италия, които от първите резултати на офанзивата, побързаха от една страна, ведно съ другитъ си съюзници, да успокоятъ правителството въ Римъ, съ завѣрения за неприкосновеността на Италия, а от друга страна организиратъ експедиции отъ френски и английски войски, които ще командува гене-

ралъ Фошъ — експедиция, която може да бъде наречена помощъ за давиците се.

Кога, въ каквъ размеръ и къдѣ ще пристигне тая изпратена помощъ, за да натисне въ гърбъ отстъпащата и бита армия и да я задържи на отбранителна линия, още не се вижда. Несъмнено е само това, че желѣзнопътнитѣ линии, които идатъ отъ Франция за Италия и които прѣзъ Санта Каранта до сега обслужваха Сарая, за дълго време ще бъдатъ ангажирани съ едни по-належащи нужди и че „източната армия“ въ Солунъ ще остане да се храни и поддържа съ хора и снаряда само прѣзъ морето, подъ ефикасната угроза на подводницитѣ. Това обстоятелство е важно при обсъждане въпроса за евентуални дѣйствия на Сарая, насочени да „облегчатъ“ тежката участъ на Кадорна.

Друго обстоятелство, въ свързка съ тоя въпросъ, е възможността да изтегли съглашенieto войски отъ македонския театръ, за да усили и опрѣсни битата армия. За италианскитѣ войски, които командува Сарая, това е не само допустимо, но и наложително. Понеже тия войски сами ще поискатъ да оставятъ своето положение на конквистадори по чужди земи съ по-наложителното въ случая положение да отидатъ да пазятъ своето, което загива.

Отиването на Венизелоса сега въ Парижъ, за конференцията, която ще обсъжда само военни въпроси, навѣжда на мисълъ, че Съглашенieto е принудено да търси бързата помощъ и на Гърция. И че тая помощъ ще се иска, като се има прѣдъ видъ италианския банкрутъ.

Съ безполезнитѣ си дѣйствия въ Фландрия и Ена, съглашенското командване слѣдъ като плати съ нови кървави загуби, трѣбва да се е убедило, че не може да се снеме надвисналия надъ Италия Демоклиевъ мечъ. Сѣщото се отнася и за Македонския фронтъ. Защото съюзното командване съ помощта на своята военна математика всѣкога приготвя специални сили за своитѣ нови прѣдприятия и тогава, когато пристъпи къмъ изпълнението имъ, то е осигурило достатъчно устойчивостта на всички останали фронтове.

Това ни говори, поне, досегаш-

ния развой на военнитѣ събития. Фелдмаршалъ Хинденбургъ освѣти това положение на германската военна сила съ знаменитата формула: „Стоимъ тамъ, гдѣто сме. Развивае тамъ, гдѣто ударимъ.“

Тѣй че, при днешното положение на нѣщата, трѣбва да се прѣдполага, че Сарай днесъ по-малко мисли за дѣйствието на сѣверъ, отколкото за дѣйствието отъ сѣверъ.

Защото не може да не знае той, че врагътъ, когото досега удържа съ подавящото количество на своитѣ разноезични войски, слѣди и дебне.

Може би Сарай се надѣва съ демонстраци и диверсии по фронта да отвлеке будното око на българския главнокомандующъ. Но той се лъже. Умътъ на армията, нейното око и желѣзни мишици слѣдватъ и ще се движатъ съглашенieto, ако мисли, че българския войникъ, който всѣкога държи на съюзнишката солидарностъ, ще отпусне лишенъ неприятелски войникъ прѣдъ своя фронтъ въ помощъ на Кадорна.

На шрекъ!

М.

Струма тихо шѣпне . . .

Струма тихо шѣпне, тихо Струма пѣй. Въ глѣбинитѣ трѣпне славенъ поривъ въ ней.

Нѣмъ свидѣтель въ боя, знае тя едно — за тебе, героя, какъ и гдѣ падна.

Шѣпне тихо Струма, пѣе Струма тамъ; тихо шепне шума: „Гдѣ отиде знами!“

„Полъ възлети морски, надъ небесния ширъ, задъ очитѣ хорски — въ безсмъртния миръ!“

К.

Германскитѣ гости въ 2 Армия.

Слѣдъ посѣщението си въ София, германскитѣ журналисти сж пожелаели да посѣтятъ фронтонетѣ.

Вчера — 6. ноември — тѣ сж били гости на 11. Македонска дивизия. Пристигнали сж въ щаба на дивизията на 5. вечерята. Срѣщата е била сърдечна и тържествена.

На вечерята въ тѣхна честь е говорилъ привѣтствена рѣчь началникътъ на дивизията генералъ К. Златаревъ. Въ тая си рѣчь той е изтъкналъ мисълта, че германскитѣ войни, който побѣди на изтокъ, западъ, сѣверъ и югъ, надъ водата и подъ водата, който стана властителъ на въздуха и очуди свѣта съ своята одухотворена и съ нищо неразбиваема мощъ, е създаденъ такъвъ отъ германската преса, отъ нейното влияние върху народния духъ.

На германския войникъ той приличилъ и българския, който слѣдъ като разгромилъ своитѣ върлономни бивши съюзници, стоялъ сега здраво на южнитѣ граници на своето обединено отечество и не щѣлъ да допусне на неприятеля да ги прѣкрати. Накрай той поканилъ прѣдставителитѣ на германския печатъ да съдѣйствуватъ, шото постигнатото на бойното поле сближение между българския и германския войникъ да

стане тѣсно и неразривно сближение между двата народа.

Въ отговоръ на съдържателната рѣчь на генерала сж отговорили:

Г-нъ Bachmann редакторъ на Vossische Zeitung, който е благодарилъ за приема, като е приличилъ войника — македонецъ отъ 11. Македонска дивизия на германския войникъ — доброволецъ, който сж указали слаза съ редовния германски войникъ въ освободителната война на германцитѣ при Наполеона.

Г-нъ Peters, като е благодарилъ сжщо за добрия приемъ, е казалъ, че не само пресата има свой дѣлъ въ резултатитѣ, които въ тая война показа германската армия, а че отъ голѣмо значение е влиянието, което сж указали и самитѣ началници, които въ казармата сж довършвали дѣлото на сѣмейството и пресата. Той е изказалъ своето възхищение, че е попадналъ тѣй близко до героитѣ, за които до сега билъ само слушалъ. На 6. гоститѣ сж отишли по позицитѣ на Бѣлвѣнца.

Днесъ гоститѣ се очакватъ въ Щаба на 2. Армия, отъ където прѣдполагатъ да заминатъ за Рилския манастиръ.

Професоръ Иллевъ,
Хигиенистъ — Съветникъ
при 2. Армия.

Върху петнистия тифъ.

Въ заключение на по-раншната ми статия изтъкнахъ, че както при борбата, тъй при прѣдпазването отъ военните епидемии, всички офицери и войници има задължения да съдѣйства. Умѣлото съдѣйствие обаче прѣдпазката познаване сѣкшоността на епидемиите.

Съ удоволствие изпълвамъ отпращаната ми покана да дамъ нѣколко малки статии, прѣдначинени прѣдимино за офицери и войници, върху сѣкшоността на най-опасните епидемии въ военно време и върху прѣдпазването отъ тяхъ. Днесъ азъ почвамъ съ най-важната за насъ сега, прѣзъ зимния сезонъ, и най-опасна заразителна болестъ, петнистия тифъ.

Въ по-раншната си статия вече споменахъ за жертвите, които е взела тази болестъ прѣзъ разнитѣ войни. Въ миналата балканска война сърбитѣ изпитаха ужаситѣ на петнистия тифъ. Въ началото на настоящата война и българитѣ бѣха застрашени съ прѣнесеното на тифозната зараза било непосредствено, било чрезъ пльвници отъ заразената Сърбия и Македония, а по-късно и отъ Романия и Русия.

Освѣтъ прѣзъ военно време епидемии отъ петнистия тифъ е имало и въ време на социални бѣдствия, особено при върлуване на гладъ. Оттукъ и названието „гладенъ тифусъ“. Благоприятна почва за разпространението на петнистия тифъ има навредъ, гдѣто сѣ натрупани нечисти хора въ тѣсни и мръсни помѣщения, каквито биватъ често страноприемнитѣ, затворитѣ, нѣкои казарми и болници, а също тъй и войсковитѣ лагери и окопни помѣщения. Подъ думата „нечистъ“ трѣбва да се разбира изобилието на паразити, особено на въшки.

Епидемии отъ петнистия тифъ обикновено се явяватъ прѣзъ зимата и прѣзъ пролѣтѣта, слѣдователно

прѣзъ това време, когато въшките сѣ най-много и най-дѣятелни.

Отъ прѣди 8 години стана извѣстно, че петнистия тифъ се прѣдава чрезъ въшките и то само чрезъ такива въшки, които по-рано сѣ пили кръвъ отъ болнитѣ отъ петнистия тифъ. Като смучатъ заразеная кръвъ тѣ приематъ въ корена си находящитѣ се въ нея зародиши, агенти на болестята. Тия зародиши се размножаватъ твърдѣ бърже въ организма на въшката и се прѣдаватъ на здравия човѣкъ чрезъ нови ухапвания. Ухапанитѣ обаче не заболѣватъ тутекси слѣдъ това, понеже прѣнесенитѣ зародиши на болестята отъ начало не сѣ достатъчно много, за да прѣдизвикатъ болестята веднага. Тѣ ще трѣбва да се умножатъ достатъчно въ човѣшкото тѣло. Ето защо болестята се появява слѣдъ 6—14 дни отъ ухапването отъ заразената въшка.

Самата болестъ започва слѣдъ нѣколкодневни общи, прѣдварителни явления, въ повечето случаи почти внезапно, съ тръпки и висока, продължителна температура. Въ продължение на 12—14 дни температурата се движи между 39 и 41 градуси. Слѣдъ това тя спада и болницата отива къмъ подобрене.

Характеренъ признакъ на петнистия тифъ е сипаницата, която се появява по тѣлото. Този признакъ се явява обикновено между 3. и 6. денъ отъ заболѣването. Слѣдъ това върху кожата на тѣлото се забѣлѣзватъ тъмно-червени съ синкавъ отенъкъ гладки петна съ неправилна форма. Въ повечето случаи тѣ се показватъ най-напрѣдъ въ областта на гърдитѣ и горната област на корема, послѣ по гърба и най-сетнѣ могатъ да се появятъ и по краищата, именно по лактитѣ и дланѣта на ржката. При силна сипаница кожата на тѣлото добива синкавъ изгледъ. Понѣкога излизатъ кръвни петна върху кожата (хеиорагия). Къмъ края на болестята сипаницата почва да изчезва.

Най-тежкитѣ признаци на болестята се проявяватъ между 8. и 12. денъ. Прѣзъ това време болнитѣ иматъ типиченъ изгледъ: тѣ лежатъ безчувствено, не чуватъ добръ съ

силно червено, подуто лице, съ зачервени очи, полуотворени уста и сухъ, замръсенъ езикъ. Това състояние не рядко свършва съ смъртъ. При нѣкои епидемии отъ заболѣлитѣ умираютъ 20 до 35%. При подобрене, послѣдстваята отъ болестята се отразяватъ дълго време върху състоянието на болѣлитѣ.

За съжаление, до сега нѣмаме такъво положително лѣчебно срдство срѣщу петнистия тифъ, както е напр. хининътъ противъ малариата. За това лѣкарското цѣрене трѣбва да насочи главноотъ си внимание да се намалятъ тежкитѣ симптоми и да се запази чрезъ съответни медикаменти дѣйността на сърцето.

Колко сме несигурни въ лѣкуването на петнистия тифъ, толкова пътъ сме сигурни въ борбата и въ прѣдпазването отъ епидемиите на тази болестъ. Тя никога не се прѣдава направо отъ човѣкъ на човѣкъ, а само посредствомъ въшката. За това съ голѣма положителностъ, до биита отъ опита, може да се каже, че прѣкратаването на болестята може да се постигне съ мѣржитѣ, които се взиматъ за унищожаване на въшките. Такива резултати се постигнаха вече въ района на 2. Армия, където бѣха се появили малки епидемии въ нѣкои затвори и пльвнически лагери. Тамъ болестята се прѣкрата слѣдъ най-основно обезвъшчаване на хората и дезинфекция на всички помѣщения. Затова се прѣпорѣчва, щомъ се появи нѣкой случай отъ петнистия тифъ при нѣкоя войскава часть, да стане бързо обезвъшчаване както на болния, тъй и на неговитѣ другари, като се дезинфекциратъ сжщевременно и жилищнитѣ помѣщения. Тия, които сѣ били въ съприкосновение съ заболѣлитѣ отъ петнистия тифъ, трѣбва да се изолиратъ и наблюдаватъ въ продължение на 10—14 дни. Като при всѣка борба съ епидемии, тъй и при борбата съ петнистия тифъ, е извъредно важно да се констатираатъ случитѣ на заболѣванята, колкото е възможно по-рано, за да се взематъ своевременно нужнитѣ мѣрки за прѣкратаване болестята.

Вземанитѣ за сега на фронта мѣр-

ки сѣ добръ извѣстни на нашитѣ войници, затова не считаме нужнѣо да ги повтаряме. Въ общи черти искаме само да кажемъ, по кой начинъ трѣбва да се стареатъ, като лѣкари, да прѣдотвартимъ възможното разнасяне на петнистия тифъ. Отъ началото на войната, както е извѣстно, бѣха устроени навсѣкдѣ при важнитѣ авлазови гарн бани, при които има и дезинфекционни машини. Тамъ трѣбва да бждатъ обезвъшчени всички отпускарни, прѣди да отидатъ въ частитѣ си. Същето се прави и съ пльвничитѣ прѣди да отидатъ въ вѣтрѣшностъ. Първитѣ обезвъшчителни станции бѣха основани въ началото на 1916. год. въ зоната на 2. Армия, а именно: въ Удово, слѣдъ това въ Санданскитѣ бани, Смитли и Гулинис бани. Освѣтъ това въ Македония се направиха голѣми дезинфекционни станции въ Битоля, Велесъ и Скопие, за които спомогателнитѣ комитетъ отъ германския Червенъ кръстъ въ България подари, по мое прѣдложение, всички необходими машини. Други подобни голѣми обезвъшчителни станции се строятъ въ Градеко, Каспичанъ и Търново. Освѣтъ това при всички полски болници се намиратъ малки бани и дезинфекционни машини за почистване постъпилитѣ болни. Въ войсковитѣ части има вмѣсто машини специално приспособени за цѣлата бурета. За сега армията притежава подвижна баня съ дезинфекционна машина. Тя се състои отъ вагонъ-къпалня съ 12 душеве и казанъ за стопляване на вода, 2 палати за събличане и обличане. Тѣзи „подвижни къпални станции“ съ опитенъ персоналъ могатъ да бждатъ употребени навсѣкдѣ, където се появи епидемична болестъ, било на фронта, било въ градове и села, където нѣма обезвъшчителни станции.

Горѣказаното е достатъчно, за да покажемъ съ какви сигурни срдства се работи, за да се посрѣдне веднага всѣка опасностъ отъ петнистия тифъ. Като допълнение на тази обща обезвъшчителна работа въ тѣзи станции трѣбва всѣки отдѣлно да се труди да бжде чистъ отъ въшки, понеже на фронта, какъ

Въ семейството на бѣглеца.

(Мотивъ Александъръ Паскалевъ).

Студенъ ноемврийски денъ. Вѣтъра отъ балкана брули сухитѣ клонѣ на дърветата, блъска въ прозорцитѣ и вратитѣ, свирѣло вие въ куминитѣ. Всички въ село се бѣха прибрали около огнищата, съ тѣга по-сонитѣ близки, намиращи се далечъ на югъ и сѣверъ по бойнитѣ полета.

Въ общияското управление пощалиона бѣше донесалъ писмата отъ града. Прѣдъ едно отъ тѣхъ бѣха се надвѣсили кмета и бившика. Неприятно смущение и досада възбуждаше писмото въ тѣхъ.

— Прѣдалъ се на неприятеля! Отъ него друго и не можеше да се очаква, кмете!

Полковния командиръ съобщава ше, че редникъ отъ 7 рота * * * полкъ Иванъ К-въ се е прѣдалъ на неприятеля.

Сдържанието на писмото скоро дойде до кръчмата и отъ тамъ, като мѣлния се разнесе изъ цѣлото село.

Скоро прѣдъ общинската канцелария се събра тѣсна любопитни

жени и дѣца. Като че: бѣше дошло въ село нѣщо огромно и страшно, което смути покой на всички, влѣзе въ душитѣ и сърдцата, удари като съ бичъ по-дрѣмъщата мисль на селскитѣ жители.

— Прѣдалъ се на англофренцитѣ мари! Дигналъ бѣла кърпа и се прѣдалъ! разправяше една въ тѣлата.

— Нашия Христо е съ него! Божичко, да ли не се е повдикалъ и той по ума на той пусти Ивана, мари!

— Ами! Твоятъ Христо не е съ неговия ужъ! Иванъ си е стара мърша въ нашето селско стадо.

Кмета прѣзъ прозореца помоди събралата се тѣпа да си разотиде.

— Бай Кольо, нѣма ли нѣкакъвъ хаберъ отъ нашия? се провикнаха нѣколко жени.

— Който има писмо, ще му го донесатъ въ къщи. Сега си отивайте! Не се събирайте прѣдъ управлението!

Кмета затвори прозореца. Почнаха да си разотиватъ единъ по единъ.

Въ това време отъ ягъла на улицата се зададе Дядо Миню, бащата на Ивана.

Подирѣ му угрижеа, сѣкашъ ударена съ дърво въ главата, вървѣше снаха му Тодорка. Дѣдо Миню се подпираше съ тояжката си и гледаше тѣло въ групата жени и дѣца, които се вѣртѣха още прѣдъ канцеларията.

Нито той, нито тя казаха нѣщо и се изгубиха въ двора на кметството.

— Зарязъ Ангела, та взе този хубосникъ Ивана. Ама за-пусти пари! На и сега пари! Ангелъ окачи два ордена и свѣти като слънце, кога си дойде въ отпуска, а ти сега нека чака своя Ивана.

— Глава кога е отредена да тегли и Господъ не може я спаси, стрино!

Кмета посрѣщна дѣда Миня и Тодорка спокойно и студено. Стариятъ се приближи до масата, а младата остана до вратата; тя гледаше съ разсѣянъ погледъ ту портрета на Царя, ту прѣзъ прозореца въ кубето на църквата, кръста, на което се бѣше понзкривилъ, ту крадешкомъ въ суровото лице на кмета.

— Божее мой! Какво ми дойде до главата! отъ време на време си мислѣше бѣдната Тодорка и

чувствуваше, какъ срамъ нагара лицето ѝ.

Кмета прочете писмото. Слѣдъ това дигна очи, погледна дѣда Миня съ безучастно равнодушие и промълви:

— Такава е работата, дядо Миню! Длъжностъ ми бѣше да ти съобща тази лоша вѣсть.

Слѣдъ извѣстна пауза, съ тонъ мадро по-сърдеченъ, той добави:

— Жалкото е, че вашъ Иванъ ъкова петно мѣтна и върху всѣхъ и... върху селото.

Стареца въздѣхна, нахлуни шапката на главата си, прѣгърбенъ наведе очи и трѣгна да излиза. Тодорка стоеше неподвижна като стѣлбъ до вратата, очитѣ ѝ се плавѣха, въ сълзи, които нѣмаше сили да удържи.

Тѣ излѣзоха изъ канцеларията мълчаливо, съ души прѣпльвени съ мъжа. Тодорка чувствуваше, че кръката ѝ се подкосяватъ и че, едва, ще може да се добере до къщи.

На улицата ги посрѣщна вѣтъръ, който духаше съ ожесточение, пишѣше по върховетѣ на дърветата прѣзъ улицата излизаше въ полето, въ почернѣлото задъ селото поле, и носѣше съ себе си злобѣтъ

нае всъки отъ насъ, съществува условия за тяхното развъждане и прѣнасане. Миенето и честото не на войничитѣ, до колкото нията позволяватъ това, сѣ цѣлрѣдства за борбата съ петнитифъ. Ако единъ отпускаръ, венъ отъ тая болестъ, се яви остъта си между другаритѣ си, то нѣматъ въшки, болестъта не се да се разпространи. Обратно е една войскова частъ, въ която всъки, болестъта ще се разпротрани като пожаръ.

Тъ видяхъ много войници, които възмушаваха отъ моя въпросъ: "Ате ли въшки?" Други се срака, когато откривахъ въ дрехитѣ тия паразити. Истина е, че всъки войникъ счита за честь и венъ дълъгъ да нѣма въшки, съ той помага да се избѣгне разпространението на двѣ най-опасни въ време на война болести: истия и възвратния тифъ.

Въшки! Назете себѣ си и другаритѣ отъ потливия тифъ! Когато идате, спете само на откритѣ при горахъ нѣте! Не отбѣгайте отъ станцията, за да спите въ частъта си частъ! Нама въшкитѣ частота! Съ това ние спазваме единъ другъ дълъгъ животното си!

ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

ЖИВОТЪ НА ГРУПА ОХОТНИЦИ.

кореспонденцията на подпор. П. Михайловъ.

една септемврийска лунна, когато всичко бѣше заспало, охотничка команда отъ * * * се промъкваше къмъ Круша. командата началствуваше офицеръ кандидатъ Атанасъ Янчевъ и направлена да се промъкне неприятелското разположение, узнае за противника и та се ни да залови плѣнници.

командата разбираше значението ята задача и, тръгна къмъ

цѣлѣта съ всичката енергия и въздушевление, които сѣ нужни.

Луната освѣтяваше пътя ѝ, като даваше възможностъ да се слѣди за всичко, което ставаше отпрѣдъ. Но мълчаливи силуети отъ драки и дървета съпровождаха съ погледъ охотничитѣ и тихиятъ вѣтримъ нашепваше пѣсенъта на нощта, таинствена и чаровна. Споменътъ за луннитѣ моци въ миналото събуждаше въ сърдцата имъ заглѣхнали чувства за хубавото въ прѣживѣния животъ.

Тѣ, обаяни отъ подвига, който имъ прѣдстоеше въ тая лунна нощъ, вървѣха по пътя, изпълнени съ оная загадъчна прѣлестъ, която ше вложи въ душата имъ къмъ старитѣ—нови спомени, за нѣщо по-велико и по-силно отъ онова въ миналото . . .

Лѣсиститѣ склонове на Круша линаха леко подъ вѣтра и сѣкашъ бѣха отражение на възлението въ гърдитѣ на охотничитѣ.

Частъ е 2. Луната тихо подвѣжда командата къмъ Акъ-Бузлашката неприятелска застава. Тукъ охотничитѣ се спиратъ, внимателно оглеждатъ мѣстността и при една група дървета рѣшаватъ да устроятъ засада. Тѣ се скриватъ въ хресталацитѣ, взематъ всъчки мѣрки, щото патраулътъ, който ше ги охранява, да не бѣде изненаданъ отъ никоя страна.

Кандидатътъ обяснява на войничитѣ, че англичанитѣ, които тѣ чакатъ, сѣ ловки и хитри; че тѣ обичатъ изненадитѣ, прикриватъ своитѣ дѣйствия задъ мъглата и дѣжда; че се явяватъ тогава, когато ебвсѣмъ не се очакватъ; че тѣ се привикнали да се борятъ съ дивацитѣ въ Индия и другитѣ си колонии, иматъ привычката до лебнать, като кучета, и че трѣбва очитѣ у всъки да бѣждатъ четири,

Утринната зора ги заварва въ избраното скривалище. Тѣ цѣли сѣ прѣвърнати въ внимание и слухъ, съ трепетно очакване обгонватъ съ погледа си цѣлата околностъ. Но противникътъ отъ никѣдѣ се не вѣстива. Уморително е напргнатото очакване. Нѣкои отъ тѣхъ, за да убиятъ времето, почватъ да разправятъ кратки и весели приказки, да се шегуватъ и закачатъ. Безъ да се гледа на това, дѣвѣтъ минава бавно и скучно. Слънцето скляна глава къмъ западъ и сѣмнине изпълва души тѣ на всъчки.

— Не може да бѣде! По никой начинъ не бива да се върнемъ безъ ловъ, се обажда единъ изъ охотничитѣ. — Толкова трудъ и толкова надежди на вѣтръ нѣ се даватъ . . . Все ще прати Господъ нѣщо.

Кандидатътъ улавя настроението на своята команда и бърза да ги успокои:

— Още малко търпѣние, момчета, и ловътъ ше дойде!

— Ше чакаме, господинъ кандидатъ! Нали знаемъ, какво е, коняловець се връща съ праздна чанта! Завеждатъ се наново разговори около желания ловъ.

— Неприятно ше бѣде, дяволъ да го вземе, ако тия щъркели подушатъ, че ги чакаме, та си плюятъ на петитѣ, прѣди да протегнемъ рѣцѣтѣ си да ги хванемъ!

— Не се кахрете напрасно! Азъ съмъ тукъ! съ усмивка прѣсича кандидатътъ.

Тая усмивка е позната на войничитѣ. Тѣ знаятъ, какво иска да каже той съ нея.

— Само да се покажатъ, а за хващане на менъ прѣдоставете!

До като се водятъ тия разговори, единъ отъ наблюдателитѣ, обляя въ потъ и запхтянъ, достига

до тѣхъ и едва спрялъ, възбудено долага:

— Неприятелски разбѣдъ се движитъ къмъ засадата.

Нервенъ трепетъ обзема всъчки. Кандидатътъ бързо прави своитѣ разпорѣждания. Съ притаенъ дѣлъ всъчки почватъ да се вслушватъ въ приближающия се кѣнски тропътъ.

Тѣ видятъ, какъ разбѣда се спира на петдесетъ крачки отъ тѣхъ и какъ подозрително почва да се оглежда.

— Да ли не сѣ ли забѣлѣжилъ? — Да не уфейкатъ тия песоглавици?

Друженъ залпъ процѣпи вечерната тишина и се отекна въ усонитѣ на Круша отъ ровъ на ровъ, отъ лѣсъ на лѣсъ. Разкжсано на парчета, ехото заглѣхна въ тъмнитѣ недра на отсрѣщната гора.

Веднага слѣдъ залпа, охотничитѣ наизскачаха изъ скривалището и се хвърлиха къмъ жертвитѣ си.

Изъ подъ конетѣ опрашенъ конникъ се издигна бавно и насоченъ револвера си срѣщу кандидата. Но той съ едно скачане и ловко движение на ржката отклони сѣдбоносния ударъ и хвана за гушата сѣмълача-англичанинъ.

Огледа го и забѣлѣжа, че е ротмистръ.

— Олъ райтъ, сирѣ, но малко късно! . . .

Денътъ угасва. Запада го ближатъ алени езици на далечни пожари.

Слънцето отива къмъ твоята родина, господинъ Ротмистръ! Може би тамъ има нѣкой, който чезне по тебъ! Но защо, защо ти дойде при насъ и съ какво ние заслужихме твоята яростъ и умраза?!

Слабиятъ вѣтръ припѣва тѣжна пѣсенъ за падалитѣ чужденци. Оставихме гарванитѣ да се внятъ

и вой на стотини гладни хивълци.

блъскаше въ вратитѣ на тѣ, ту жаленъ, ту суровъ, не въ духъ на прѣдупрѣждения

коби.

ора плачеше.

кеше ли Иванъ да се рѣши на тежко прѣстѣпление, ако

вѣлъ, колко горестъ, мжки, нуемо остри страдания ше

ни на своитѣ близки?! Колко

тия ше извика въ души тѣ

нтѣ съселяни?!

кеше ли?!

нали той се е прѣдалъ само

а, че е прѣстаналъ да чув-

близостъта къмъ своитѣ, за

нията наkonto той и не е

илъ даже! *

Игнѣкъ той нѣмаше да из-

тегли, съ огледъ на всъчки послѣдствия, което то води слѣдъ себе си.

Ето че писмото за неговия позоръ, като грѣмъ се разнесе въ родното му село, надвисна, като черенъ срамъ върху кжщата му, извика проклятие на стотини уста, желание у мнозина да прѣменуватъ даже селото!

Кой желеа да живѣе въ селото, отъ което е излѣзълъ бѣглець и измѣнникъ! . . .

Учителката вече нѣколко време звѣни да събере пуснатитѣ въ междучасие дѣца, които се бѣха разпилѣли чакъ до площада, прѣдъ общинското управление. Черната мѣлава бѣше достигнала и до тѣхнитѣ уши и влѣзла въ тѣхнитѣ малки глави. Между тѣхъ е Колчо, единственното дѣте на Ивана. Той, ведно съ другитѣ дѣца, чу страшната за себе си вѣстъ. Нѣкои отъ дѣцата съ дѣтска наивностъ даже успѣха да го подразнятъ.

— Коачо, баща ти, се уплашилъ и избѣгалъ! . . .

Дѣцата се прибираха къмъ училището. Колчо вървѣше слѣдъ тѣхъ,

раненъ въ крѣжката си душа и умисленъ.

Дѣцатѣ заеха мѣстата си. Само той остана правъ до вратата, съ забити очи въ пода. Трудно е да се узнае какво стана съ душата на това дѣте, което при извѣстието, че баща му се прѣдалъ, посърна и изгуби гласъ и погледъ. Виждаше се, че то схваща позора, който лѣга на неговото невинно дѣтско чело, то улавя, че е станало нѣщо, което го отчуждава отъ вчерашнитѣ му другари, което го прави да бѣга отъ тѣхъ и което го тласка да се скрие нѣкъдѣ да не се срѣща съ тѣхъ, да не вижда тѣхнитѣ лица, да не чува думитѣ имъ.

Учителката влѣзе. Дѣцата като единъ станаха и сѣднаха. Колчо се бѣше обърналъ къмъ сѣбната и съ прѣста си човъркаше отъ вжтрѣшна мжка мазилката по нея.

Учителката се доближи до него. Тя вече знаеше лошото извѣстие и съ болжа гледаше на невинното дѣте, което се мжчеше подъ брѣмето, което бѣше сложила върху него жестокия му родителъ.

— Защо, Колчо, не сѣднешъ на мѣстото си? го запита тя, като го погледа до главата. И тя почув-

ствува нѣщо странно, като се допрѣ до главата му.

— Дѣтето на бѣглеца! Боже мой, каква е тая работа, че и ржката ми взе да чувствува, какво не се допира до прѣжното дѣте . . . сѣкашъ нѣщо невидимо отблъсква ржката ми! Непонятно, странно нѣщо! Трѣбва да е внушение! помисли тя.

На въпроса дѣтето не отговори, а тихо, едва чуто, заплака.

Дѣцата едногласно процѣпиха тишината на стаята:

— Баща му, учителке, избѣгалъ . . . Прѣдалъ се на сърбитѣ!

Учителката се смили надъ незаслуженитѣ мжки на дѣтето, взе го за ржката и го изведе вънъ отъ училищната стая.

Тя не знаеше, съ какво да успокои развълуваното дѣте.

— Иди си, Колчо, днесъ въ кжщи. Може би извѣстието за татка ти да е погрѣшно . . . той може пакъ да се върне.

Тя го погледа по кждрата руса косица, избѣрса очитѣ му съ кърпата си и го изпроводи до вратата на училището.

И въ нейнитѣ гърди се избра вълнение и трѣвога.

надъ тѣхнитѣ трупове . . . А ние поехме пътя къмъ своитѣ линии.

Ти, велико свѣтило, което свѣтишь надъ всичко и надъ всички, когато бѣдешъ надъ гордия и студения Албионъ, родилната на загиналитѣ наши врагове, внесе смущение въ душата на тѣхнитѣ майки, жени, близки и кажи имъ, че тѣхнитѣ чада и мъже сѣ дошли прѣдъ нашата скъпа родина съ намѣрение да турятъ верига на единъ народъ, всичката виша на който е въ непоборимото му желание да остане свободенъ; че сѣ дошли да сѣятъ смъртъ и сами падатъ въ нейнитѣ студени обятия. Защото ти, слънце, си източникъ на свѣтлината, правдата и живот!

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Офанзивата на италианския фронтъ продължава. Линията Талияменто е спечелена отъ съюзнитѣ войски. Италианцитѣ отстъпватъ бързо, като опожаряватъ всичко. Натискътъ на съюзнитѣ войски застава италианцитѣ да отстъпятъ отъ позициитѣ си, сѣверно отъ долината на Сулана, укрѣпавани отъ реди години. Числото на плѣнницитѣ и орджията всѣкидневно расте.

На западния фронтъ продължаватъ безполезни опити да се „пробие“ германската отбранителна линия. Успѣхътъ на французитѣ на Ена е слученъ епизодъ безъ стратегическо значение.

На Македонския фронтъ — слаба огнена дѣйност. Малко по-оживена въ Мъгленско.

На Източния фронтъ затишие.

ПОЛИТИЧЕСКО

Русиятъ известува на вѣстнитѣ работи Терещенко се е изказалъ въ

засѣданията на прѣдварителния парламентъ, че въ прѣдстоящата Парижка конференция ще се разискватъ въпроситѣ за отбраната и единството въ дѣйствиата, а тѣй сжшо, че въ нея сигурно вѣдали да се установятъ и гледницитѣ, които ще отчървятъ края на ужасното проливане кръвъ.

Прѣдъ едно събрание отъ 2000 души въ Парижъ, Буске държалъ рѣчь, въ която заявилъ, че съ България сѣ правени двѣ грѣшки: едната прѣвъ 1878 въ Берлинъ и другата прѣвъ 1913 год. въ Букурещъ. Той прѣдупрѣждава да не се прави и трета грѣшка.

Учете нѣмския.

1. er, ihn, ihm
(ер, ин, им)
— той, него (го) вин. падежъ, нему (му) дат. пад.
2. der Hund liebt ihn
(дер хунд либт ин)
— кучето го обича.
3. wir geben ihm ein Paar Schuhe
(вир гебен им айн паар шуе)
— ний му даваме 1 чифтъ обуша.

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Къмъ Пиза синьори двамнина.
Пѣе се на гласа „Къмъ Франция два гранадера.“

Къмъ Пиза синьори двамнина Спасени отъ нѣмския плѣвъ, Вървѣха умислени, блѣди — Вървѣха съсъ погледъ сразенъ! Единиятъ промълви съсъ трепетъ: „Пропадна, Джовани, Триестъ! За него изгубихме много, Изгубихме име и честъ.“ Измѣна извършихме черна, Но Господъ ни люто проклѣ . . .

Отне ни въ три дена земята, Шо взехме въ години ний двѣ. Кадѣ е д' Ануцио днеска — Азъ бихъ го разкъсалъ завчасъ . . . Какъ запяхме, помнишь ли, нявга На него, катъ патки, въ захласъ! — Не спомняй, Ликурго, за днитѣ На минало пълно съ лъжи! . . . Днесъ само азъ мисля едничко, Сърдце ми за него тужи! . . . Венеция, братко, отива! . . . Тозъ бисеръ за наша земя, Кадѣто сж Триестъ, Трентио, Ще влѣзе въ торбата и ти! . . . Къмъ Пиза синьори двамнина, Спасени отъ нѣмския плѣвъ, Вървѣха умислени, блѣди Съсъ погледъ угасналъ сразенъ. . .

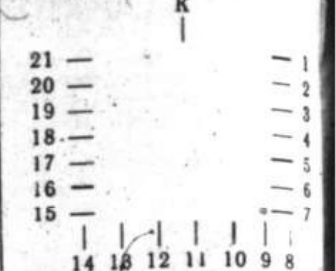
КОЙ?

Кой е въ старостъ страстенъ? Въ любовта нещастенъ? Кому чизъмъ стята? Кой отъ тукъ ще бяга? Кого сънь не хваща Сжко че заплаша? Кой Скопие иска, Ама му не стиска? Кой, като играчка, Гърка подъ кракъ смачка? Кой сърбитѣ свърши? Кой приготвя мърша Отъ народи разни? Кой ни вѣчно дразни? Всѣкой отъ настъ знай! . . .

Хитри войници.

Въ една кръчма били наредени четири маси, въ форма на четре-жълтеникъ. Огладнѣли, слѣдъ учение, 21 души, войници, влѣзли въ кръчмата да закусятъ, като поканили и кръчмарина въ компанията си. Тѣ насѣдали около маситѣ така: Около всѣка отъ третѣ маси по

7 войника, а на четвъртата — кръчмарина (вижъ чертежа)

При това войницитѣ се съгласаватъ съ кръчмарина, че разходитѣ за закуската ще плати този, който остане послѣденъ при слѣдующата условие: като се върви **НЕМСКОТО** (по кръжъ) и се погледнѣ отъ извѣстно лице, всѣки сѣдъ при четението да излиза отъ кръмата. Това четене да се произвежда до тогава, до като остане само единъ, който и ще трѣбва да заплати смѣтката. Условието било изпълнено. Останалъ да заплати смѣтката самъ кръчмарина. Пита се отъ кого се е произвелъ четението?

Да се намѣрятъ четири жести (мѣрки) въ грамове, съ които да може да се теглятъ по-дователнитѣ, въ цѣли числа, жести отъ 1 до 40 грама? Полковникъ . . .

Който изпрати въ редакциитѣ правилно рѣшени горнитѣ задачи и подпѣлани долнето черстишице (буриме), ще получава въ вѣстника на 2. армия.

Бурние:

- Кадоръ
- обрѣ
- Виеш
- сразенъ
- Талия
- Фалим

— Жестоки родители, помисли си тя. Защо имъ сж дѣца, когато не ги обичатъ!

И влѣзе въ стаята.

Тя се възползува отъ случая да обясни на дѣцата за най-позорното въ врѣме на война дѣяние — бѣгството.

Разтжжненъ, съ удавени въ слъзи очи, Колчо влѣзе въ широкия дворъ. На единъ човалъ въ саявана бѣше сѣдналъ лѣдо му Миню. Дѣтето се изправи прѣдъ него безъ да му продума нѣщо.

Дѣдо Миню прѣкарваше прѣзъ ума си своето минало — тежко и грозно. Той спомнаше какъ въ турско врѣме прѣладе другаритѣ си „хъшове“ за шесть жълтици и сега му стана страшно за това дѣяние. Спомни, какъ въ конака на каймакамина даде обѣщание, че ще му съобщи, кога четата на Иля ще дойде въ близката гора, за да я обградятъ и хванатъ. Всичко това той извърши, безъ нѣкой въ село и да подозираше за него такава подлостъ и той бѣше забравилъ всичко това, но писмото днесъ дойде да разкрие прѣдъ очитѣ му миналото и да го накара съ болка

да си спомни за него.

— Пари, проклѣти пари! Душата ми изсушиха! Ето и Иванъ не падна далечъ отъ мене. . . . Той първи пакъ въ живота си почувствува угризение и погнауса. Старецътъ бѣше потъналъ въ мисли, които пняхъ като пиявци покора въ душата му.

— Дѣдо! Тати ще се върне ли бе?

Дѣдо Миню впи погледъ въ дѣтето.

— Не зная! . . . Иди питай майка си!

Колчо се залпни все тѣй умрлушенъ за кжци.

— Такъвъ съмъ азъ, такъвъ е баща ти, такъвъ ще бѣдешъ и ти, съ тежка въздишка на покаяние промълви на себе си старецъ.

Тодорка бѣше сѣднала на вѣнчалния си сѣнджкъ, унесена въ мисли. Тя не заблѣза, какъ Колчо дойде до нея.

Тя прѣхвърляше въ паметта си възпоменанията отъ своя животъ. Спомни тя, какъ безъ влѣчение и любовъ, по настояване на баща си, се свърза съ разглезения синъ на дядя Миня—Ивана. Като мъчители

ленъ споменъ мина прѣзъ паметта ѝ любовта съ Ангела. Тя се полагоми за богатството на Ивана и прѣзрѣ Ангела, само за това че билъ бѣденъ. Още слѣдъ свадбата тя разбра грѣшката на своя баща, своята грѣшка—да се подладе безъ борба и упорство, но бѣше късно. Сълзитѣ течеха изъ зачервенитѣ очи на нещастната Тодорка. . .

— Мамо, тати ще си дойде ли пакъ? боязливо промълви, съ задавенъ гласъ Колчо до самата нея и тя се сѣгна, сѣкашъ отъ сънь.

Подигна глава, погледна синитѣ му невинни очички, плувнали въ слъзи, прѣгърна го и заридъ.

— Колчо! Колчо! . . .

Дѣтето слушаше риданията на майка си и слѣдъ това само заплака. . . .

Въ стаята влѣзе съсѣдката Матаница. Тя се спрѣ прѣдъ вратитѣ на стаята, дѣто плачеха прѣгърнати майка и дѣте.

— Тодорке! Какво е станало? Защо се убивашъ безъ врѣме! Той си отишълъ по реда, все едно че е умрѣлъ. Ти себе си гледай и дѣтето! . . . Той не помислялъ за васъ. Вие нѣма да се убиеете за него я?

Тодорка хлѣчаше отъ майка.

Баба Матаница, майката на гела обичаше Тодорка, макаръ тя отхвърля нѣкога ржката си на ѝ.

— Той, Ангелъ, скоро ще дойде въ отпускъ. Ще научи какъ е станала тая работа. . .

Ехъ, да знае Ангелъ, че ти се измжчвашъ! . . . Ще хвърне, птичка, да дойде. . .

Тодорка се сѣгна. Тя дигна вата си, погледна Колча, хлѣчаше до гърдитѣ ѝ, слѣдъ срѣщна погледа си съ тоя на Матаница—добър, топъл и съченъ и нови слъзи бликнаха отитѣ ѝ.

— Какво е виновато това винно дѣте, бабо Матанице! Прѣзъ цѣлия си животъ нѣма слуша то само едно:— „Синъ бѣглеца!“

— Азъ плача не толкова за си, колкото за него, за тоя невенъ ангелъ! И нищо. . . не може да ме утѣши!

Печатница на Фонда 2

Редакторъ Поруч. Георгиев

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ПРѢДЪ СИЛАТА НА ОБСТОЯТЕЛСТВАТА.

Войната, продължаваща отъ безполезнитѣ усилия на съглашенieto, всѣкидневно увеличава сѣтътъ все въ по-нови и по-страшни безднн. Подобно вихрь отъ хиляди джагер-наутски колесници се носи гениятъ на разрушението и гинатъ милиони склпи живота, унищожаватъ се плодетѣ на мирнитѣ завоевания на общочовѣшкия умъ и воля, — нѣщо повече, тия безполезни усилия ставатъ причина да се разлютиватъ основитѣ на цѣлия общество и държавнически животъ, да отвратятъ устата на друга една ламя — революцията.

Въ Русия вече събитията на влѣршното разложение отиватъ къмъ своя зеница. Тѣ носятъ отпечатъка на една трудноизлечима вече болезненост, криятъ въ себе си началата на страшна зараза, която разпространена, ще донесе разложение и тамъ, дѣто мнозина твърдоглави оптимисти и не подозиратъ. И ако тая страна не донесе на свѣта направо клончето на мира, то несъмнено тѣ ще му даде ефикасни поуки: за революциитѣ и тѣхнитѣ послѣдствия.

Нѣма съмнѣние вече, че Русия анализа въ кървавитѣ обития на една съ тъмни перспективи гражданска война.

Това положение постепенно ще донесе, като желанъ резултатъ за Съюза, увеличаване на съюзниция резервъ.

Операциитѣ въ Италия напомнятъ миналото отъ руския воененъ политически театръ. И тукъ първи успѣшния разгромъ на една друга съглашенска сила, и тукъ става това цѣнно скрѣпяване на фронта и тукъ, вѣроятно, ще се чуе ехото на руската революция.

При такова положение на работитѣ; умоветѣ на съглашенскитѣ политични стратеги трѣбва да сж въ особено напѣржение.

Да ли сега, когато е ясно, че условитѣ създаватъ едно нарастване на съюзницкитѣ резерви и откриватъ нови перспективи за мощни удари, цифритѣ на американската военна помощ могатъ да бъдатъ още въ главитѣ на сериознитѣ съглашенски държавници ис-

кренни надежди за бждещето? Какъвъ е максимумътъ на американската помощ за прѣзъ 1918 г., това се вече изчисли отъ печата и на двѣтъ групировки. Нѣма съмнѣние, че събитията въ Италия и Русия, такива каквито бѣха до сега, компенсиратъ щедро тия цифри. Какво остава по-нататкъ? Да се чака 1919 г. ли? Но неизчерпаемиятъ гений, който направи толкова „фокуси“ до сега, дали и за въ бждеще ще остане безучастенъ и слабъ?

До кога народитѣ ще чакатъ „обратътъ“, който ще задоволи апетита на ненаситнитѣ политически акули, жадни за злато и завоевания?

Събитията съ страшна сила удрятъ по главитѣ на нашитѣ противници.

Положението всѣкидневно блокира оптимизма и упоритостта на английскитѣ държавници.

Единъ отъ парламентарнитѣ оракули на Англия, който съ такъвъ гордъ и недопускащъ възражение тонъ, говорѣше за подводнитѣ войнѣ, като за „измислица, прѣсмѣнатата да плаши непосветенитѣ“ и за смазването на Германия, като за догма, днесъ е принуденъ да сиши и смегчи тона си, да си малага едва сдържано спокойствие.

При разискването бюджета, въ отговоръ на запитването на извѣстния Ноелъ Бъкстонъ върху политиката на Англия по събитията въ Австро-Унгария, България и Турция, Балфуръ пледира каузата на Англия, като прѣизпълнена съ благородни желаня къмъ всички народи въ свѣта държава. Частно за България, между другото, той говори, че „колкото и да желая България да излѣзе отъ войната неоскърбена, не бива да се изкупува това съ измѣна къмъ ония, които дадоха всичко свое, за да подкрѣпятъ дѣлото на съюзницитѣ си и които ще се биятъ дружно съ насъ до край.“

Въ тия свои изявления Балфуръ цѣли да повдигне изнемогващия духъ на сѣрби, румъли и гърци за нови жертви. Възможно е да прави съ това и безполезни опити

да съблазни българитѣ съ нова политическа ориентировка. Но най-вѣроятното е, че тонъ му е продиктуванъ при Струма и Дойранъ.

Защото изглежда, че, въ краятъ на краищата, и въ политиката най-много вразумява боятъ.

Сжщиятъ Балфуръ прѣзъ дебатитѣ по прѣдложената отъ Макдоналда резолюция за въ полза на мира е заявилъ, че не сжществува никакъвъ договоръ, който да задължава съюзницитѣ да дадатъ на Франция или на друга независима държава нѣкоя чисто германска частъ отъ Германия на лѣвия брѣгъ на Рейна. Че англичанитѣ желаятъ връщането на Елзасъ и Лотарингия, но че това връщане не заема особено мѣсто между тѣхнитѣ военни цѣли.

Това е езикътъ на Балфура, слѣдъ

несбжднатитѣ усилия на генералъ Наигъ въ Фландрия, слѣдъ италианския гамбитъ на Кадорна, слѣдъ изчерпването на генерали, които да заематъ главното командване въ Русия, слѣдъ всички ялови атаки на Сарая.

А може би Балфуръ и всичкитѣ му другари по мисль и намѣрение, почувствуваха сѣнката въ Хамлета, тръгнала отъ Петроградъ за Римъ и нататкъ да буди съвѣстѣта на измѣченитѣ съ съмнѣния и ужасни разочарования съглашенски народи? Може би и тѣ сж изплашени отъ това, което нѣкога изплаши и Валтасара?

Ако е така, трѣбва да считаме, че по силата на обстоятелствата, мирътъ чрезъ споразумѣние ще стане благо и за самата Англия.

M.

Rittmeister Tillmanns.

Панславизъмъ и пангерманизъмъ.

Прѣзъ дългитѣ години, прѣкарани прѣди войната въ източна Европа, можахъ да се запозная по-отблизо съ истинственото насѣкване на славянитѣ срѣщу германцитѣ отъ стране на съглашенieto или по-точно казано — отъ страна на съглашенскитѣ орджия: борсовитѣ спекуланти и адвокати въ Лондонъ, Парижъ и Петроградъ. Чрезъ английско и френско злато, прѣдимно чрезъ закупване на пресата, славянската идея биде лѣлѣвана и подхранвана съ принципа: срѣщу пангерманизма. Хубавитѣ и възвишени идеали за повдигането и културния напредък на славянската раса бѣха изтъквани само, за да се привлѣкатъ подобритѣ елементи на славянското племе. И веднажъ спечелени тѣ, по-лесно можеше да се дѣйствува върху широкитѣ маси, за да се направятъ по-пригодни да възприематъ чисто утопичнитѣ идеи, въ основата на които се крие подстрѣкателство противъ Германия. Англичанитѣ и французитѣ имаха въ това отношение пълненъ успѣхъ въ Русия. Този успѣхъ пѣкъ въ Сърбия отъ имажинеренъ. Тамъ се культивира истинска мания за грабежъ срѣщу съседната „славянска“ България. И прѣзъ втората балканска война „славянитѣ“ сѣрби се съединиха съ румъли и гърци, за да огреватъ честно извоюванитѣ успѣхи на българитѣ.

Тия, които най-силно изтъкваха панславизма срѣщу пангерманизма — сѣрбитѣ — дадоха най-силно доказателство, че съ етикета

панславизъмъ се злоупотрѣбвява и че съ него само се прикриватъ разбойнически цѣли. Самото пѣкъ съглашение, което се намираше задъ гърба на Сърбия, бѣ си поставило за цѣль въ срѣдѣна Европа да разпокъса Германия и Австроунгария и да завладѣе Балкана чрезъ взаимното изграване на балканскитѣ държави. Понеже България прѣзъ първата балканска война съ своитѣ успѣхи показъ своята мощъ, за да може да играе ржководната роля на Балкана, тя биде именно за това поставена въ желѣзенъ обръчъ, както Германия прѣзъ 1914 г.

Но панславизъмътъ съвѣмъ не е това, както фактически го прѣдставляватъ и както злоупотрѣбвяватъ съ него.

Ако вземемъ славянитѣ и ги сравнимъ съ германцитѣ и то два народа, които сж запазили доста много особеноститѣ на своитѣ раси — германския и българския — то лесно ще видимъ, колко безсмислено е твърдението, че германцитѣ сж естествени врагове на славянитѣ и обратно.

За да бждатъ двѣ раси естествени врагове, нужно е, штоо производѣчатъ въ народния характеръ да прѣодоляватъ недѣл сродства. Азъ обаче и при най-грижливо дирене не намѣрихъ такива противорѣчия, а напротивъ, намѣрихъ сродства, които въ всѣки случай показватъ, че славянитѣ е значително по-близкитѣ, по-средственитѣ на гер-

манеца, отколкото на коя и да е друга раса, напр. на романската.

Като особено сходство бихъ искал да изтъгна качествата: храброст въ борбата и честност въ съюза.

Характерът на единъ човѣкъ е неговата съдба; характерът на расата определя хода на националната ѝ история. Но и тукъ ние имираме едини и същи основни черти въ развитието. Като прѣзъ 1813 год. Германия, опрѣна на собствена та си народна мощъ, се повдигна, за да се запази отъ разпокъсане между чужди държави и да отърси чуждото иго, така и България слѣдъ печалнитѣ опити, които направиха къмъ края на Балканската война, прѣзъ 1915 год. наново посѣгна къмъ меча, та, съединена съ Германия и нейнитѣ съюзници, да се освободи отъ опеката и тиранията на Англия, Франция и Русия и да обедини българския народъ въ една мощна държава, която да обхваща всички български земи. Слѣдователно, идеитѣ, които съгласиението изтъква съ такъвъ голѣмъ шумъ, че ся негови, именно: правото на всички народъ да се самоопредѣли и свободно да се развива безъ да бъде изнискванъ отъ чужденци — принудиха България да води война срѣщу съгласиението. Това е пакъ едно доказателство, колко лицензирани и прѣсѣгнати само за свои лични интереси ся били и ся всички примамки на съгласиението. Тукъ бихъ искал да приведа названieto съ което си послужи единъ чистъ българинъ по адресъ на съгласиението: сиренитѣ. Съгласиението държави, като сѣщисини сирени, подмамватъ малкитѣ народи и ги тикватъ въ пропастьта.

Поводъ за естествена вражда между дваъ раси могатъ да бъдатъ сяко и противорѣчиата на материалнитѣ имъ интереси. Но всесвѣтската война показва именно, колко е абсурдно да се противопоставятъ панславизма и пангерманизма. Въ тази война славяни и германци ся и въ двѣтъ воюващи страни, като добръ разкъсани карти. При това прѣзъ самата война единъ германски народъ, какъвто е английскитъ, изразходва най-много пари, та подъ маската „панславизма срѣщу пан-

германизма“ да направи войната срѣщу Германия популярна срѣдъ широкитѣ руски маси. Най-голѣмъ инки и непрѣкъснато подбуждане за сплотяване на славянството срѣщу германството до войната излизаше отъ Петроградския вѣстникъ „Новое Время“ и то слѣдъ като въ този вѣстникъ бѣха вложени толкова много английски капитални, че той можеше да се счита като руско издание на Лондонския „Таймс“.

Но да оставимъ за сега на страна разглеждането на всички идейни и материални интереси и да се обърнемъ къмъ суровата дѣйствителностъ. Въ живота успѣха е на правата страна. Успѣхитъ на съюзнитѣ българи и германци показватъ, какъ добритѣ славянитѣ и добритѣ германецъ съединени въ вѣрно братство по оръжие, побѣдиха и ще побѣждаватъ непрителитѣ си. Изкованата на бойното поле връзка между България и Германия ще бѣде напълно здрава и тѣсна слѣдъ тази война, при плодотворната мирноармийна работа за свободното развитие на двата народи. Настоящото доказа, какъвъ фарсъ бѣ да се противопоставятъ панславизма и пангерманизма.

РѢЧИТѢ ВЪ ШАБА НА 2. АРМИЯ.

На 1. т. м. германскитѣ гости бѣха на обѣдъ въ Шаба на 2. армия. Тѣ бѣха дръвѣтвувани отъ Командующия армията, който между другото каза:

— Драги гости, позволете ми да ви поздравя съ нашето сърдечно, българско „добръ дошли.“ Както азъ, тъй и всички чинове въ 2. армия, съ особено задоволство и радостъ, виждаме между насъ водителитѣ на могъщата германска мисль, прѣдставителитѣ на пресата на съюзния намъ народъ.

Вие дойдохте да погледнете поотблизо на насъ, да се запознаете съ нашия юженъ фронтъ, кждѣто всички български синове, рамо до рамо съ синоветѣ на вашата роди-

на, отстояватъ прѣдъ напора на врага, готови за борба до побѣдосния край на нашето съюзно дѣло. Ние се надѣваме, че съ пътуването си по нашитѣ мѣста, вие ще изнесете ония впечатления, които ще ви позволятъ чрѣзъ силата на перото да засилите връзкитѣ между двата народа, връзки кръвни и братски вече. Надѣвамъ се, че вие ще занесете въ вашата родина ония чувства, които изпълватъ душата на българскитѣ войни къмъ Германия и нейната храбра армия. Прѣизпълнени съ гордостъ и искрена радостъ, че ви виждаме между насъ, дигаемъ чашата и поканвамъ всички да пиемъ за здраве на скалитѣ ни гости!

„Ура“ и „хохъ“ сърдечно и многократно завършиха рѣчта на Генерала.

Dr Hartmann, отъ „Hannoverscher Kurier“ прѣвъ отговори на тая рѣчь. Той благодарилъ отъ страна на всички за поздрава. Между другото, той каза:

— Фридрихъ Велики е казалъ, че ако е вѣрно, какво земята се държи върху плещитѣ на Атласа, то сякоето може да се каже за Германия, която се държи върху раменитѣ на своята армия. Казаю то за Германия важи и за България. Ако българската армия остане такава, какъвто я знаемъ и какъвто я видѣхме, азъ считамъ, че величието на вашата страна е обезпечено. Моята обичъ къмъ васъ нека ми е позволено да кажа, да тира отдавна. Още като 19. годишенъ студентъ азъ узнахъ, че младѣта България е нападната отъ Сърбия и че тя достойно е отговорила на своя съдѣдъ при Сливница.

Това ме обрадва, макаръ да не познавахъ душата на вашия народъ. Прѣзъ послѣднитѣ петъ години въ обществото съ достатъчна сила пушна корень убѣдението, че бъл-

гарската армия сила, която била не само въздигнута, но вдъхана и въ най-сериознитѣ си врагове респектъ и страхъ. Ние, които знаемъ фронта въ Фландрия и Ена, слѣдъ посѣщението на Македонския фронтъ ще знаемъ въ Германия утѣрението, чеи тоя фронтъ ще плати на врагетѣ съ сящото, съ какъвто плащъ и казанитѣ два западни фронтъ. Ние съ удоволствие прочетохъ поздрава въ „Вѣстника на 2. армия“, гдѣто е изтъгната мисльта за общото рѣшение да се боримъ до крайния успѣхъ.

Всички имамъ дълбоко прѣдубавие, че мирътъ се приближава. Русия е вече вѣтъ отъ строя, Италия сега плащ за сторената измѣна. Самъ Богъ е наредилъ за насъ на насъ върху главитѣ на нашитѣ противници ударъ слѣдъ ударъ. Защото Богъ не покровителствува нито измѣнитѣ, нито тия, които искатъ да унищожатъ свободата и живота на другитѣ.

Нашиятъ съюзъ слѣдъ мѣра ще трѣбва да се засили. Ние въ войната се опознахме и оцѣнихме единъ други. Ние, които знаемъ вече България, сме прѣпълнени съ едно чувство къмъ нея — да вземе тя азъко онова, което е изковала нейната храбра армия.

Пия за обединението на българския народъ, за великата българска армия, за дългодневнието на Царя на българитѣ и най-накрая, нека ми е позволено, да дигна чаша за здравето на хрѣбрия и почтитѣ отъ всички Генералъ Тодоръ, кавалера на нашия „Пуръ льо меритъ“.

„Ура“ и „хохъ“ заглушиха крика на рѣчта: — „българитѣ, които биятъ като лъвове, нека знаатъ, че ние ще кажемъ на свѣта за тѣхъ!“

Прѣдседателъ на съюза на издателитѣ Dr Breithaupt на български каза:

— За здравето на българския Царъ, за героитѣ на храбрата бъл-

ПРИКАЗКА

ЗА

ПЧЕЛАТА И МАГАРЕТО.

(Старо-персийска).

Чуденъ день бѣше пратилъ Алахъ на земята. Слънцето като царъ грѣше отъ небото, птичинтѣ като луди скачаха по клончетата и пѣеха веселия хинкъ на деня, дивнитѣ цвѣта бѣха открили своитѣ разноцветни чащки и пълнѣха въздуха съ неземено благоухание.

Всичко живо по земята се трудише и съ труда си възпѣваше Творецъ — дарителъ на живота и на безцѣнитѣ му блага.

По между всички твари, пчелата и тя прѣлиташе отъ цвѣта на цвѣте, суетна, щастлива.

Забиваше тя своето остро хоботче въ цвѣтнитѣ чащки, изпичаеше отъ тѣхъ сладкѣ, ароматенъ медъ и капка по капка запдаше тѣ малкитѣ пити.

— Алахъ да ти е на помощъ, — казало магарето, като се приближило до нея.

— Благодаря. Желая и на тебе

скщото, — прѣвѣтливо бръмнало около ухото му въ отговора пчелата.

— Какво си се заровила по цвѣтята? — попитало магарето.

— Събирамъ медъ.

— Медъ ли? — удивило се магарето. — Какъвъ медъ?

— Какъ какъвъ? Нима ти не знаешъ, какво нѣщо е медъ? — възкликнала пчелата. — Покажи си езика, азъ ще ти дамъ да го опиташъ.

— Дѣвотъ! отговорило магарето. То показало езика си и пчелата сложила върху него нѣколко капки медъ.

Магарето помисляло, — харесало му се.

— Чудесно нѣщо! — казало то. Но по какъвъ начинъ го добилашъ?

Удивила се пчелата, като видѣла, че магарето не знае какъ се получава медътѣ и съ готовность почнала да му обяснява, като показвала съ хоботчето си на цвѣтята.

— Погледни около себе си, магаре! Кждѣто и да се спрѣ твой погледъ, ти виждашъ милиарди пѣтрини цвѣта, хиляди дървета подигнали върхове къмъ небото, отъ кждѣто грѣе това божественно слънце, което дава на всичко и на всич-

ки животи! Подъ неговитѣ лъчи се разкриватъ душитѣ на цвѣтята.

Но забѣляжи, че не само за хубавото и сладкото грѣе това слънце. Наредъ съ дивнитѣ цвѣта, то дава животъ и на зловѣдитѣ и отровнитѣ. Подъ неговитѣ лъчи се разкриватъ душитѣ и на такива цвѣта, въ които едновременно има и горчила и сладости.

— Не разбирамъ, защо ти ми дрънкашъ тия глупости! — прѣкликнало магарето пчелата. — За мене е все едно, какво расте въ полето. И безъ тебъ знаа, че растатъ трѣви и цвѣта, съ които ежедневно си пълня тѣрбуха, и които съ нищо не ми вредятъ! Азъ те питамъ не за трѣвитѣ и цвѣтята, а за меда!

— За него азъ ти и говоря, благородно магаре! — Забрѣмчала наново пчелата. — Изъ това море отъ цвѣта и трѣви, които пѣстрѣтъ по земята, азъ събирамъ меда. Азъ събирамъ капка по капка най-сладкото въ цвѣтята.

— Дяволъ, те знае какво бѣриши! — се разсърдило магарето. Да си кажа правото, азъ не мислѣхъ, че една пчела може да говори толкова глупости и лъжи! Или ти мислишъ, че азъ не съмъ също-

бенъ да отлича истината отъ лъжата? — Та нима азъ въ нѣщо лъжа? удивила се пчелата.

— Разбира се! Какво се прѣструвашъ? Нима ти не знаешъ, че азъ поглѣщамъ по цѣли кешове тѣ трѣви и цвѣта, за които ти разпѣвашъ равни мѣдени глупости? Разбери, че ако бѣше истина това, което разправяшъ, то азъ бихъ получвалъ много по-голѣмо количество медъ!

— А, както е извѣстно на цѣлъ свѣтъ отъ всичкитѣ тия цвѣта, азъ не дѣвамъ нищо повече, освѣтъ торъ за нивитѣ.

— О, магаре! възразиола пчелата. Азъ ти казвамъ, че отъ цвѣтята азъ събирамъ сладкото, което е медъ.

— А защо азъ не мога да направя медъ? Кждѣ се губятъ тия сладости тогава, — наля влизатъ въ тѣ въ менъ?!

— Ти, магаре, ѣдешъ всичко, безъ да подбирашъ... почнала пчелата въ тѣлна яростъ.

— Хайде на съдъ, проклѣта гдино! — заревало то.

Азъ ще ти покажа, какъ се напичвашъ надъ магаретата! Нека се

да армия, за здравето на Гене-
Тодоровъ.

Major Schweitzer, началникъ
орото на пресата въ Щаба на
та:

Съ голѣма радостъ виждамъ
у българитѣ и много германски
ери. Азъ вѣрвамъ, че и тукъ,
и на другитѣ мѣста по фронта,
зададатъ връзки за бждещето
аата свободни народа. Ние
и съ задоволство видѣхме Ма-
ския фронтъ и вѣрваме, че
о той стои неподвиженъ, е
къ, като скала; а щомъ се про-
и, знае една посока: напредъ!
къдъ тия рѣчи говори Иконо-
редакторъ на „Народни Пра-
отъ страна на българскитѣ
илисти:

Господинъ Генералъ и Гос-
да офицери! Гоститѣ бѣха въ Ско-
Велесъ, Шинъ, при 11. дивиз-
на самата Бѣласица. На всѣхъ
тѣ видѣха народа, който обитав-
оята родина и който се бори
и. Ние, българскитѣ журнали-
ме доволни, че вашитѣ коле-
занесатъ съ себе си хубава
впечатления, които дава на
фронтъ. За това ние трѣбва
да благодаримъ на Главнокоманду-
юна, на Васъ, Господинъ Гене-
ралъ и на всички ония, които де-
лно мислятъ за армията. На-
гости, ние вѣрваме, ще за-
съ себе си убѣждението, че
съ тѣ иматъ не само единъ
иенъ съюзникъ, но и народъ
и здравъ, съ погледъ впе-
въ бждещето, гдѣто той ми-
а твори.

да приемъ за здравето и успѣха
всички обединени народи отъ
бургъ до Багдадъ, които се бо-
ра за общечовѣшкия моралъ!
Хохъ!

послѣ Командующиятъ армия-
равни нѣколко задушежни про-
думи къмъ гоститѣ, слѣдъ

което тѣ отплатуваха за Рилския
мънастиръ.

На пѣтъ за мѣнастиря Майоръ
Швайцеръ е казалъ на нашия
редакторъ слѣднитѣ думи: „Азъ
съмъ проплатуваъ почти цѣлъ
свѣтъ, бѣхъ членъ въ експедицията
за южния полюсъ, наблюдавалъ
съмъ много и не тѣй лесно може
да бжде заинтересувано моето вни-
мание, но не мога да скрия днесъ
възхищението си отъ българския
народъ. Гледамъ тѣснолинейната
желѣзница, тия хубави платища, тия
нови чешми и всичката тая нова
култура и неволяо си дигамъ рѣ-
ката до фуражкати и привѣтству-
вамъ тоя български умъ, тая твор-
ческа рѣка! . . . Голѣмо бждеще
има вашиятъ народъ!“

Слѣдъ това показавъ на височин-
нитѣ въ Кресненското дефиле и
добавилъ: „каквато ви природата,
такъвъ ви и народа — има „вжт-
рѣ“ неразкрити богатства.“

K.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТЪ.

Ржкопашень бой.

Бѣхъ въ Д. Хисарската болница.
Тамъ старшиятъ лѣкаръ ми пока-
за слѣдното писмо, оставено му
отъ единъ раненъ храбрець, ред-
ника Алексъ Михайловъ Миневъ,
при с. Ерикьой на Струма въ
боеветѣ прѣвъ м. май т. г. и адре-
сирано до ротния командиръ. Сж-
щиятъ войникъ е билъ евакуиранъ
по-послѣ за по-продължително лѣ-
чение. Ето и прѣписъ отъ писмото:

Господинъ поручикъ,
Пожелавамъ Ви животъ и здра-
ве и добъръ напредъкъ на всички
ви отъ ротата, на офицери, войни-
ци и другари. Азъ Ви поздравля-
вамъ всички и ида да Ви обадя.

лежала да покаже своето незнание,
отъ друга — не искала да отсиди
погрѣшно.

— По-добрѣ е, обърнете се къмъ
нашия мждръ царь — да продъл-
жи Аллахъ годинитѣ му!

Слѣдъ това камилата си тръгнала,
като всичкото врѣме клатила въ не-
доумѣние главата си.

— Да вървимъ при лъва! — упо-
рито настоявало Магарето. Той е
царь и той всичко ще отсиди.

И отишли магарето и пчелата въ
гората, гдѣто живѣялъ царьтъ на
животнитѣ.

Страшно станало на пчелата, ко-
гато дошли до гората.

Навѣскждѣ се виждали пантери,
хиени, тигри и други хищници, кои-
то пазѣли гората.

А между тѣхъ тичали чакали, лѣ-
сици и мечки, които изпълнявали
службата на стража.

— Какво търсите тукъ? — заревалъ
срѣщу дошлитѣ тигрътъ.

— О, можещи велможо! загово-
рило магарето. — Ние додохме при-
дѣлния да разрѣши нашия споръ.

И магарето разправило съ стра-
шопочитание всичко на тигрътъ.
Но лъвътъ и нмалъ врѣме да се
внимавана съ подобни дѣла. Тѣй ка-

че прѣдъ Васъ се намира единъ
слабъ и страхливъ противникъ.
Азъ Ви увѣрвамъ и се увѣрихъ
добрѣ. Г-нъ подпоручикъ Поповъ
и ст. подофицеръ Стоиль Митовъ
и нѣколко отъ войницитѣ знаятъ
за моето критическо положение, но
пакъ подробно не знаятъ всичко.
Затова азъ рѣшихъ да Ви опиша
малко по-подробно за борбата ми
съ единъ англичанинъ.

На 15 май около 12 часа прѣвъ
нощта въ мѣстността между Бара-
кли Джумая и село Ери-Кьой ние се
срѣщнахме съ неприятеля и стрѣ-
ляхме нѣколко ржчни бомби, слѣдъ
туй почнахме пушеченъ огънь, от-
блъснахме неприятеля, прѣснахме
се въ верига въ лѣво и дѣсно.
Азъ бѣхъ изстрѣлялъ около 10
пачки патрони, пушката не може-
ше вече да дѣйствува и азъ, за
да не спирамъ на другаритѣ си,
изискахъ отъ командира разрѣше-
ние да взема връзка въ лѣво съ
10. рота, той ми разрѣши. Азъ
тръгнахъ по посока на 10. рота
на първия постъ. Отдалечихъ се
на около 30 крачки отъ нашитѣ
войници, прѣдъ мене на 6—7
крачки се чуватъ, че гърматъ пуш-
ки, но не се разбира, чии сж.

Веднага залегнахъ съ лице къмъ
противника, за да мога да разбера,
гърмежитѣ чии сж. Моментално
задъ мене се яви войникъ съ же-
лѣзна шапка, помислихъ да не би
да е нашъ, извиквамъ кой тамъ.
Въ този моментъ непознатиятъ за
мене войникъ ме силно мушна съ
щика на пушката си, азъ изви-
кахъ силно, безъ да мога да ста-
на на краката си. Той повтаря уда-
ра, азъ пакъ извиквамъ, потрети
удара си, но азъ успѣхъ съ лѣва-
та ржка да му хвана пушката и
съ дѣсната продължавахъ да дър-
жа пушката си. Послѣ съ послѣд-
ни сили се изправихъ на краката
си и слѣдъ силна борба между
мене и него, сполучихъ да го по-

валя да земята. Всичката тази бор-
ба азъ извършихъ само съ дѣсна-
та си ржка, а съ лѣвата про-
дължавахъ да държа пушката му.
Той сжщеврѣменно успѣва да хва-
не пушката при цѣвѣта на ножа,
за да не мога да извадя ножа. Въ
сжщия моментъ той извика, кол-
кото гласъ има. Азъ веднага съ
дѣсната ржка пускамъ пушката и
бръкнахъ съ тритѣхъ прѣста въ
устата му, той ме ухапа, азъ си
извадихъ прѣститѣ отъ устата му,
хващамъ пушката съ сжщата ржка
и съ лѣвата ржка пушамъ неговата
пушка и го хващамъ за гушата.
Отъ силното стискане на гушата
му той пусна едната ржка отъ не-
говата пушка и почва да ми блъ-
ска ржката отъ пушката му, но
азъ добрѣ се хванахъ и успѣвамъ
силно да стискамъ, той ослаби и
другата ржка отъ моята пушка и
азъ изваждамъ ножа съ дѣсната
ржка, а съ лѣвата, като го държа
за гушата, удрямъ силно ножа въ
главата му, повтарямъ още 2-3
пѣти и той не мога да мръдне
още съ първия ударъ. Азъ при-
брахъ моята пушка и тази на жер-
вата ми и побѣгнахъ по посока на
нашия взводъ, за да не ме стиг-
натъ другитѣ отъ тѣхнитѣ, а шап-
ката ми и ножътъ останаха при
него; ножътъ ми забитъ въ глава-
та му, и като се отдалечихъ отъ
тѣлото му 3-4 крачки, тогава ус-
тихъ кръвъ и болки. Отидохъ при
нашия взводъ, обаждамъ на подпор-
Поповъ и на ст. подоф. Стоиль
Митовъ съ нѣколко думи туй, кое-
то извършихъ азъ, прѣдставихъ
имъ английската пушка и моята,
като казвамъ, че съмъ тежко ра-
ненъ. Замолявамъ другаритѣ ми да
ме изнесатъ, сжщеврѣменно падамъ
въ несвѣсть.

Слѣдва подписътъ. Сжщиятъ
войникъ е раняванъ за 3. пѣтъ
прѣвъ настоящата война.

Съобщава Д-ръ Н. Тунпаровъ.

рѣши, кой отъ насъ е правъ
Аллахъ и законътъ ще те на-
каже за тия ти гнуни приказки!

Подирѣ тия думи магарето хва-
на малката пчела за крачето и из-
позволило къмъ сждията.

Тия врѣмена сжлия между жи-
вотитѣ била камилата.

Прѣветѣ считали, че тя е на-
дѣлъ дѣлбока мждростъ.

Всѣ тия това считали я добра
и слава.

О, справедлива камило! — въз-
викало магарето. — Накажи досе-
га тия негодна тварь. Тая су-
щията вървѣхъ по полето, срѣ-
снати я и заговорихъ съ нея.

Магарето разказало подробно цѣ-
лѣ история.

Да ли и ти, мждро камило!
сжщитѣ цѣвѣ и трѣви!

Излизала ли у тебе медъ?
ислила се мждрата камила.

Къдъ това почнала да разпитува
та.

Отъ възкритѣ обяснения нѣрло
омото и тя не могла нищо да
е.

то малко прѣди това въ гората би-
ла избѣгала отъ Аравийската пусти-
на красавица — лъвица и царьтъ на
животнитѣ тичалъ по цѣли дни и
нощи да се наслаждава отъ любовта.

Гледането на дѣлото било прѣдо-
ставено на съвѣтъ отъ другитѣ звѣ-
рове, които се събрали на една по-
ляна.

Магарето повторило и тукъ сво-
ята тлжба. Слѣдъ това заговорила
малката пчела.

— Съ всичкитѣ си сили тя се мжди-
ла да обясни на страшния съвѣтъ
отъ звѣрове своятъ начинъ за полу-
чаване медъ.

Но напрасно.
Звѣрскитѣ мурди гледали на нея
глупава, сърдито, мигали съ очи, не
разбирали нищо отъ нейнитѣ объ-
яснения.

И колкото повече доказвала пче-
лата, толкова повече не я разбира-
ли звѣроветѣ, толкова повече се
сърдили на нея.

— Гледай-ти! — ревли тѣ . . . Тя
изглежда, като че счита себе си
по-умна отъ всички насъ! — Вижъ
ти, нищоженна бубулечка!

Страшенъ шумъ се подигналъ въ
сѣвѣта.

— Какъвъ е този шумъ? — се

раздалъ изведнажъ ревъ, като зв-
глушили всички гласове.

Никой отъ звѣроветѣ не забѣлѣ-
залъ, какъ на полянката измочилъ
лева, прѣситенъ отъ насладитѣ на
любовта.

Тигрътъ излѣзълъ отпрѣдъ и обя-
снилъ на лева цѣлата работа.

И колкото тигрътъ повече обясня-
валъ, толкова мордата на лева ста-
вала по-сърдита.

— А какво е мнѣнието на моята
вѣрна лѣвица? — попиталъ той най-
подирѣ.

О, велики господарю, пратенъ
намъ отъ Бога за правда и разумъ!
тихо проговорила лѣвицата до само-
то ухо на лева. Не азъ, слабоумна-
та, ще се осмѣля да ти дамъ своя
сѣвѣтъ! Ти и самъ знаешъ, че оправ-
даванетоъ на пчелата би било при-
сжда надъ всички звѣрове.

— Да, ти налучи моето мнѣние, —
проревалъ тихо лева.

И като се обърналъ къмъ събра-
нието, той грозно и повелително
ревалъ:

— Да се смачка тази гордѣлива
гадина! И да се слави името на
Аллаха!

Мурготъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

На западния военен театър англичаните продължават упорити си атаки между Пьолкапеле и Пашанделе; на всъщност обаче, тѣ сѣ кърваво отбити, а на мѣста изходни имъ за атака позиции сѣ взети отъ германцитѣ. Въ Шампань, на мѣста, усиленъ артилерийски огънь.

Италианскитѣ фронтѣ привлича най-много вниманието. Прѣстъпването продължава непрѣстанно и Пивае е достигната отъ устието до Мориаго. Виаго Виторно и Белуно сѣ завзети.

Въпрѣки че италианцитѣ се готвят да уквѣнятъ съпротива на Пивае, тѣ едва ли ще устоятъ. Съюзницитѣ сѣ господари на двата брѣга на горно Пивае, а застрашителното положение, което сѣ зели австрийцитѣ сѣ настѣпленито си по Валъ Сугана и къмъ Азиаго, едва ли ще окуражи италианцитѣ да се съпротивляватъ упорно на Пивае.

На източния боен театър и на Добруджанския и Македонския фронтѣ нѣма важни събития.

ПОЛИТИЧЕСКО

Петроградскитѣ работнически Съветѣ, съставенъ въ болшинството си отъ съюзенитѣ болшевики на Ленина сѣ лѣвицата на социалистичитѣ революционери на Чернова, е свалилъ правителството на Керенски, като е арестувалъ неговитѣ членове. Разтуренъ е засѣдащиятъ прѣдводителенъ парламентъ. Завзети сѣ отъ революционеритѣ Държавната Банка и Петроградската Телеграфна Агенция.

Съветѣтѣ е отправилъ 4 позивки къмъ работническитѣ съветѣ и къмъ всички други комитети и организации, съ които възвѣства своята програма: незабавното прѣдлагане на единъ демократиченъ миръ; прѣдаване властта въ рѣцѣтъ на работническитѣ съветѣ; раздаване земята на селянитѣ и незабавното свикване на Учредителното Събрание.

Новитѣ събития въ Русия, независимо отъ това да ли тѣ ще обединятъ всички сили на революционната демокрация, счита се, че ще подтикнатъ дѣлото на мира значително напредъ и ще дадатъ бързъ отзвукъ въ всички воюващи държави.

Петроградъ П. Т. А. Конгресътъ на съветитѣ гласува текста на прѣдложението за миръ, споредъ който правителството на работничитѣ и селянитѣ прѣдлага демократиченъ и справедливъ миръ. Руското правителство прѣдлага на всички воюващи да сключатъ веднага такъвъ миръ, като прибавя, че е готово да направи незабавно всички енергични постъпки, за да накара пълномощницитѣ на всички страни да одобрятъ окончателно всички условия за този миръ. То обявява за недействително съдържанието на всички тайни договори, прѣмхвава чѣлата тайна дипломация, потвърждава твърдото си рѣшение да води прѣговоритѣ за миръ открито прѣдъ чѣлния съветъ и да пристѣпи къмъ обнародването на всички тайни договори. Правителството прѣдлага на всички воюващи страни да сключатъ

веднага прѣмирие, като смѣта отъ своя страна, че това прѣмирие трѣбва да бѣде сключено за три мѣсеца, срокъ достатъченъ да се изведатъ прѣгворитѣ на добъръ край.

Верия. (Кор.-бюро). Азорскитѣ о-ви сѣ окупирани отъ американцитѣ.

Дугано. (Кор. бюро). Италианскитѣ вѣстници, увѣдомени отъ тукашното италианско консулство, подготвятъ обществото, че и р. Пивае трѣбва да бѣде напусната, и даже Венеция, прѣдъ грамадинитѣ неприятелски маси.

Писма къмъ ближния.

Повече отъ всичко, което трѣбва да запазвашъ, вѣрди сърдцето си, защото то е източника на живота. Днесъ искамъ да побесѣдвамъ съ тебе върху една чѣйна добродѣтел. Тя е — да бждешъ всѣкога буденъ, да бдишъ надъ всичко и надъ всички.

Бдителността по-скоро е една отъ функциитѣ въ общественния животъ. И, може би, една отъ най-интереснитѣ. Тя се проявява тамъ, където има нѣщо, което трѣбва да се запази. Защото всичко, което съществува има своитѣ врагове и за своята безопасностъ то е длъжно да бжде постоянно на шрекъ. Спящитѣ, въ прѣвнесия смисълъ на думата, сѣ всѣкога беззащитни и често ставатъ жертва или плячка.

И макаръ всѣкога ние малко да познаваме себе си, всѣкога почти ние добръ познаваме своитѣ врагове. И всѣки отъ насъ има тия врагове. Тѣ сѣ, които се явяватъ причина за нашитѣ слабости, за всичко, което ни бърка да бждемъ това, което трѣбва да бждемъ, за да осъществимъ чѣлната на живота си. Въ военно време най-опасни отъ всичко сѣ измѣнницитѣ. Безъ колебание азъ утвърждавамъ, че сждото прѣдставлява отъ себе си вжтрѣшния миръ на всѣки човѣкъ и нашата гибель е, че неприятелътъ има съюзници въ нашия лагеръ. Всѣки отъ насъ има възможностъ да ги унищожи. Когато откъсѣтава вжтрѣшна стрѣжа, и най-хубавото може да загине. Азъ не съмъ отъ тия, които правятъ въпросъ за дребни работи. Съ постояннитѣ си повторения: „пазете се!“ тѣя страхливци ви лишаватъ отъ доверие. Разбира се, да имашъ доверие въ себе си това е едно, и друго е да имашъ слѣпа и лѣжлива увѣреностъ. Доверieto е голѣмо духовно благо, лѣжливата увѣреностъ е единъ отъ видоветѣ на страха. Мжеството изисква отъ всѣки човѣкъ да си дава смѣтка за опасността, да гледа на послѣдната право въ очитѣ, да взема мѣрки противъ нея.

Наслѣдственността, природата, срѣдата внасятъ въ насъ, въ зависимостъ отъ човѣка, разни наклонности, които могатъ да станатъ източници по нѣкога на слабости. Влиянието, което упражняватъ всички тѣя недостатѣци върху нашето развитие, се отразява и върху всички наши дѣйствия. За да се разслаби умътъ, достатъчно е да се вмѣкне въ него нѣкоя порочна привычка, която да се развива извѣстно време въ него. Тогава всички усилия, качества и даже добродѣтели сѣ безполезни. Злото има сждобносна сила. За човѣка не е нужно да притежава всевъзможни пороци и да бжде лишенъ отъ добродѣтели, за да изгуби равновѣсие и да отиде къмъ дѣното. Въ вжтрѣш-

ния животъ не съществува прѣградя, които да бъркатъ на съобщенията. Най-велико страдание е да съзнавашъ въ себе си възможности на злото и да обичашъ доброто. Да обичашъ живота въ всичкитѣ му най-благородни и прѣкрасни прояви; да бждешъ готовъ да се боришъ и да страдашъ за истината и благогата на другитѣ и при всичко това да се чувствувашъ способенъ при извѣстни случаи да разрушишъ всичко, което си обичалъ; да съзнавашъ, че най-сетнѣ си способенъ за едно кратко време да унищожишъ и самия себе си, и всичко това, за което си употребилъ толкова трудъ и енергия; съвършено искрено и безъ сѣнка отъ лицемерие да осъждашъ извѣстенъ образъ на животъ, а слѣдъ това да чувствувашъ, че самъ ти си способенъ да живѣешъ това, което си осъждашъ; въ едно и сждо време да ненавиждашъ нѣщо и самъ да го вършишъ; да бждешъ принуденъ да осъждашъ и прѣзирашъ самия себе си и да се боришъ пакъ съ себе си — това е най-ужасното положение!

„Азъ не правя доброто, което обичамъ и правя злото, което ненавиждамъ!.. Кой ще ме спаси отъ това прѣзрѣно положение?“

А, собственно, това така трѣбва и да бжде. Характерътъ не се формира иначе освѣнъ въ вжтрѣшни, душевни борби. Най-добри излизатъ тѣя, които най-много отъ всички страдатъ. За тѣхния взоръ посяенъ става контрастътъ между това, което сѣ тѣ и това, което трѣбва да бждатъ. Ти искашъ ли чѣстенъ съветъ, когато да имашъ, като една житейска добродѣтел? „Пази се! Познай себе си и не се довъръвай на себе си! Вървай само въ ония свои сили, които имашъ. Слабото въ себе си, ако е отъ добро сѣме, развивай, силното, отъ зло сѣме, убивай!“

За да усилишъ своята бдителностъ, трѣбва да развивашъ въ себе си чувство на отговорностъ. При една само мисль, че ако стоишъ твърдо на своето мѣсто, ако бждешъ справедливъ, честенъ и чистъ, ти ста-

вашъ причина да се намалява злото, което угнетява сѣбѣ, изсушава съзнатѣ, макаръ и въ ограниченно число хора, трѣбва да те въодушевява и окрилява.

Бдителността ще развие въ тебе привычка къмъ вжтрѣшенъ животъ и неждна нужда въско дѣйствително да прѣтегляшъ на възнитѣ на съвѣстѣта. Тя развива висшето стремление да търсишъ мотиви за уважение на самия себе си и да бждешъ въ миръ съ вжтрѣшния си сждия. Въ това сѣ състои пѣкъ тайната на човѣшката нравственостъ. Помни, че разликата между честенъ и безчестенъ човѣкъ е много проста: първиятъ е човѣкъ на съвѣстѣта, вториятъ е робъ на мнѣнието на тълпата и той не се грижи да бжде оправдаванъ отъ своя вжтрѣшенъ сждъ. Той е добръ само тогава, когато на него гледатъ. Щомъ остане самичкъ, той се нисмушава отъ заповѣдитѣ, нито на съвѣстѣта, нито на закона.

Царството Божие, което мнозина търсятъ и не намиратъ, е въ самитѣ тѣхъ. Но тѣ сѣ слѣпи и неразбиратъ, че времето е, което е източникъ на вѣчното и че това, което съблазнява, убива и това, което радва е като виното—опива и помрачава.

Нека за откровение на живота да ти служи най-великата изъ книгитѣ — евангелието. Тя ще те оплѣка, какъ да намѣришъ себе си, като бѣгашъ отъ това, което те влѣче и като слѣдвашъ това, което те плаши.

И когато ти възненавидишъ всичко, което те погубва и чуешъ гласъ на твоя вжтрѣшенъ сждия, който ще ти указва подводнитѣ камъне, за да се не разбие корабъ на твоята душа, тогава само ти ще почувствувашъ, че съществува за душата наслада, въ сравнение съ която богатството е бѣдностъ, сладоустраситието—отрова и временнитѣ радости — вѣчна скърбъ. Защото казано е:

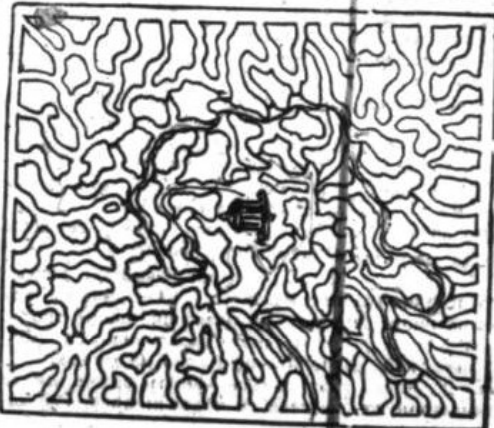
„Че мнозина сѣ се родили чрѣзъ живота да умратъ и мнозина чрѣзъ страданията и смъртъта да изпитатъ въ душата си живота вѣченъ.“

СМѢХЪ И ЗАДАЧИ.

Венизелосе, що стана,
Че да плачишъ и ти хвана?
Да ли спомни за Лариса?
Или нѣщо помириса,
Че ще скоро съ тебъ да става,
Съ тебъ и твоята държава?
Или виждашъ, че редъ иде
И Гърция бой да види?
Какъ мий жално, вървай Бога,
Да те гледамъ, безъ да мога,

Съ нѣщо и азъ да ти помогна
Салъ единичко ти остава
Своята да спасишъ държава:
Ти и твоятъ народъ храбръ
Приемете „сарж саборъ“!..

— Иване, то се вижда, че войната се свършва и мирътъ ще се подпише. За какво ти е най-много жално?
— Жално ми е, че слѣдъ свършване на войната нѣма да отивамъ вече въ отпуска!

Въ срѣдата на лабиринта — горѣ се намира клѣпъта на красната Розамунда. Намѣрете свободенъ пѣкъ до тая клѣпъта.

???. Защо косятъ на главата у човѣка побѣлява по-рано отъ брадата?